

Ο ΕΡΩΔΙΟΣ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

ΤΕΥΧΟΣ 14

ΜΑΗΣ 2004

ΤΙΜΗ 1€

ΣΧΟΛΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ 7^{ου} ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΛΑΡΙΣΑΣ

ΟΛΥΜΠΟΣ
στα Θεϊκά μονοπάτια

ΕΘΝΙΚΟΣ ΔΡΥΜΟΣ
Βίκου - Αώου

στη μαγεία

της **ΚΕΡΚΙΝΗΣ**

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ

ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΣ σελίδα 2
ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ σελίδα 3
ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ
 Όξινη βροχή σελίδα 4
ΤΟ ΟΙΚΟΣΥΣΤΗΜΑ σελίδα 5
 Η οικολογική ισορροπία σε κίνδυνο
ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ σελίδα 6
 Φυτικός δράκοντας
ΡΥΠΑΝΣΗ ΥΔΑΤΩΝ σελίδα 7
 Βιολογικός καθαρισμός
ΕΘΝΙΚΟΙ ΔΡΥΜΟΙ σελίδα 8
 Βάλια Κάλντα
ΡΑΨΑΝΗ σελίδα 9
 η Κυρά του Ολύμπου
Η ΚΑΦΕ ΑΡΚΟΥΔΑ σελίδα 10
ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ σελίδα 11
 της λίμνης της Καστοριάς
ΤΟ ΤΡΕΝΑΚΙ ΤΟΥ ΠΗΛΙΟΥ σελίδα 12
 Ο Μουτζούρης
ΘΕΣΣΑΛΙΚΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ σελίδα 13
ΟΛΥΜΠΙΟΣ σελίδα 14
ΟΛΥΜΠΙΟΣ σελίδα 15
ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΥ
 με το τρένο σελίδα 16
Η ΠΟΛΗ ΜΑΣ σελίδα 17
 Ιστορία της Λάρισας
ΠΗΝΕΙΟΣ σελίδα 18
 Της Λαρίσης το ποτάμι
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΟ ΔΗΜΑΡΧΟ ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ
 για τον Πηνεϊό σελίδα 19
ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ σελίδα 20
 ιστορική αναδρομή
ΟΛΥΜΠΙΑΚΑ ΑΘΛΗΜΑΤΑ
 Στην αρχαία εποχή σελίδα 21
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟΝ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟ σελίδα 22
 Στην αρχαιότητα και σήμερα
ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΦΛΟΓΑ σελίδα 23
ΟΛΥΜΠΙΑΚΕΣ ΜΑΣΚΟΤ σελίδα 24
ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ
 από τα ολυμπιακά έργα σελίδα 25
ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΙΚΕΤΑ σελίδα 26
 ECOLABEL
ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ σελίδα 27

7ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΛΑΡΙΣΑΣ
 ΚΑΡΛΑΣ & ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ
 41336 ΛΑΡΙΣΑ ΤΗΛ: 2410 571737
 FAX: 2410 572037
 E-MAIL: mail@7gym-laris.lar.sch.gr

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ
 Χουρμουζιάδου Δέσποινα -
 Γαλλικών

ΦΛΕΒΑΡΗΣ - ΜΑΡΤΗΣ 2004

Καλωσορίζουμε την καινούρια χρονιά και μαζί το δεύτερο τεύχος της εφημερίδας μας.

Σ' αυτό το τεύχος θα βρείτε ένα μεγάλο αφιέρωμα στους Ολυμπιακούς Αγώνες, μια και το 2004 είναι η χρονιά των Ολυμπιακών Αγώνων της πατρίδας μας.

Θα γνωρίσετε την ιστορία των αρχαίων και σύγχρονων Ολυμπιακών Αγώνων και των διάφορων αθλημάτων, θα δούμε όμως και τις επιπτώσεις που θα επιφέρουν τα ολυμπιακά έργα στο περιβάλλον της πατρίδας μας.

Μπορείτε επίσης να βρείτε ένα μεγάλο αφιέρωμα στον ελληνικό σιδηρόδρομο το πιο οικολογικό μέσο μαζικής μεταφοράς.

Θα σας ξεναγήσουμε σε διάφορες περιοχές της πατρίδας μας και θα ενημερωθείτε για τα οικολογικά προβλήματα που αντιμετωπίζει ο πλανήτης μας.

Αρθρογραφούν τα παιδιά της Δημοσιογραφικής Ομάδας.

Καραπετσάνη Νικολέτα Α1
 Πατσαρίκα Μάχη Α3
 Σμυρλή Ζήνα Α3
 Σκόδρα Μαριανίνα Α3
 Σκούβα Ηλιάννα Α3
 Σολωμού Κατερίνα Α3
 Φλώρου Ειρήνη Α3
 Χαλκιά Γεωργία Α3
 Πολυμέρου Φωτεινή Β3
 Τζήκα Ελένη Β3
 Αλεξανδρίδου Ελένη Γ1
 Κερμελιώτη Άννα Γ1

Κοκκάλα Στέλλα Γ1
 Μανούδη Δήμητρα Γ1
 Παναγιώτου Ελένη Γ2
 Γκουγκουλή Ιωάννα Γ1
 Μακρή Αναστασία Γ1
 Γκούνη Γεωργία Β1
 Ρουκά Μιχαέλα Γ2
 Τσιονάρα Όλγα Γ2
 Φαρμάκη Ζωή Γ2
 Φλώρου Μαρία Γ2
 Μπάνος Δημήτρης Α2
 Τζιότζιος Νικόλαος Α3
 Μαρουκάς Σταύρος Α2

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΧΟΡΟΥ 2004

Στις 14 και 15 Ιανουαρίου 2004 πραγματοποιήθηκαν στο Δημοτικό Ωδείο Λάρισας και στη Σκηνή της Δημοτικής Σχολής Μπαλέτου οι Περιφερειακοί Αγώνες Παραδοσιακού και Σύγχρονου Χορού Θεσσαλίας 2004 στους οποίους συμμετείχαν μαθητές Γυμνάσιων και Λυκείων από τους Νομούς Λάρισας, Μαγνησίας, Καρδίτσας, Τρικάλων. Την ευθύνη της οργάνωσης είχε η Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση Ν. Λάρισας.

Συνεχίζοντας την περσινή επιτυχία και φέτος οι μαθήτριες της Γ' Τάξης Ρουκά Μιχαέλα και Φλώρου Μαρία είχαν την ίδια επιτυχία κερδίζοντας και

αυτές το δεύτερο βραβείο στο MONTEPNO CARACTERE.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗ ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Την Τρίτη 4 Μαΐου το σχολείο μας επισκέφθηκε τη Δημοτική Πινακοθήκη Λάρισας. Οι πίνακες είναι δωρεά από το θρύλο της ιατρικής Γεώργιο Κατσίγρα. Ο γιατρός αυτός είχε μια σπουδαία συλλογή από πίνακες μεγάλων ζωγράφων όπως: ο Νικηφόρος Λύτρας, Ιακωβίδης, Μαλέας, Δούκας, Βασιλείου, Γιολδάσης, Αστεριάδης κ.α. την οποία δώρισε στο Δήμο Λάρισας. Μεταξύ των ζωγράφων ξεχωρίζει ο Αγήνωρας Αστεριάδης, τόσο για τους εξαιρετικούς πίνακές του, όσο και για το ότι υπήρξε ένας από τους καλύτερους δημάρχους της Λάρισας. Επίσης, σε μια από τις αίθουσες τις πινακοθήκης εκτίθενται τα έπιπλα από το γραφείο του σπουδαίου Ερίκου Σλήμαν, προσφορά κι αυτά του Γεωργίου Κατσίγρα.

Στο ισόγειο της πινακοθήκης μικροί ζωγράφοι από τα Γυμνάσια και τα Λύκεια της περιοχής μας εξέθεταν τις δημιουργίες τους. Μεταξύ των άλλων συμμετείχε και το δικό μας σχολείο. Τα έργα όλων των παιδιών ήταν καταπληκτικά και αξίζει ένα «συγχαρητήριο» σε όλους όσους συμμετείχαν στην έκθεση.

Η πινακοθήκη Λάρισας αξίζει την προσοχή μας για μια ώρα ξενάγησης στη χώρα των πινάκων...
Σκούβα Ηλιάννα – Φλώρου Ειρήνη – Τσουλούφα Γεωργία – Σολωμού Κατερίνα

Περιβαλλοντική Ημερίδα

Ημερίδα για το Περιβάλλον διοργάνωσε το Σχολείο μας την Πέμπτη, 13 Μαΐου 2004. Στην Ημερίδα παρουσιάστηκαν δύο Περιβαλλοντικά Προγράμματα:

1. Από τα θεϊκά μονοπάτια του Ολύμπου στη μαγεία των Εθνικών μας Δρυμών και

2. Ο Ερωδιός στο Διαδίκτυο - Σχολική Εφημερίδα και Ιστοσελίδα για το Περιβάλλον ,

που υλοποιήθηκαν φέτος στο σχολείο στο πλαίσιο του προγράμματος ΕΠΕΑΕΚ 2 και χρηματοδοτούνται από το Πανεπιστήμιο Αιγαίου. Σημειωτέον ότι από τα 32 περιβαλλοντικά προγράμματα Β/θμιας Εκπ/σης που εγκρίθηκαν φέτος για το νομό Λάρισας, το πρόγραμμα για τον Όλυμπο ήρθε πρώτο στην τελική αξιολόγηση και του Ερωδιού πέμπτο.

Η εκδήλωση άρχισε με χαιρετισμό της διευθύντριας του σχολείου κ. Αλκμήνης Μανδάλη, η οποία μεταξύ άλλων τόνισε : «Τα τελευταία χρόνια τα Σχολεία μας και κυρίως τα Γυμνάσια, διανύουν θα λέγαμε τη “Χρυσή τους εποχή”. Το Σχολείο σήμερα απογειώθηκε θεαματικά από το σχολικό του περιβάλλον και με τον αυθορμητισμό και με τη νιότη που το διακρίνει μπήκε για τα καλά μέσα στη ζωή ανάμεσα στον κόσμο και πρωταγωνιστεί στην κοινωνία μας. Έτσι, η περιβαλλοντική ομάδα του σχολείου μας, μαζί με μερικούς καθηγητές της προσφοράς, όπως τους ονομάζω εγώ, περπάτησαν και διέσχισαν εφέτος τα θεϊκά μονοπάτια του Ολύμπου, ταξίδεψαν και έφτασαν ως τη μαγεία των εθνικών μας Δρυμών, γνώρισαν, ανακάλυψαν, ενδιαφέρθηκαν αλλά και ανησύχησαν για τον τόπο μας.

Παράλληλα, μια άλλη ομάδα μαθητών μας, οι μικροί δημοσιογράφοι, διατύπωσαν και έγραψαν τις εντυπώσεις, τις σκέψεις και τους προβληματισμούς τους, για ό,τι είδαν, για ό,τι άκουσαν και για ό,τι έζησαν, στη σχολική μας εφημερίδα με την επωνυμία «Ερωδιός» που εκδίδεται και δραστηριοποιείται στο Σχολείο μας εδώ και τρία χρόνια. Όλους αυτούς, λοιπόν, τους μαθητές και τους καθηγητές που διέθεσαν κέφι, μεράκι, κόπο και χρόνο, για όλα αυτά που έγιναν και που σε λίγο θα ακούσουμε, τους συγχαίρω και τους απευθύνω ένα μεγάλο ευχαριστώ».

Αμέσως μετά ακολούθησε η παρουσίαση του προγράμματος «Ο Ερωδιός στο Διαδίκτυο - Σχολική Εφημερίδα και Ιστοσελίδα για το Περιβάλλον » από τη συντονίστρια κ. Δέσποινα Χουρμουζιάδου.

Στη συνέχεια παρουσιάστηκε το Πρόγραμμα «Από τα θεϊκά μονοπάτια του Ολύμπου στη μαγεία των Εθνικών μας Δρυμών» από τη συντονίστρια κ. Θεανώ Τσιοβαρίδου, υπεύθυνη της Παιδαγωγικής Ομάδας που συνόδευσε τους μαθητές στις επισκέψεις και τις δραστηριότητές τους.

Σχετικά με το πρόγραμμα αυτό ακολούθησαν οι ομιλίες των επιστημονικών συνεργατών κ. Γιάννη Ρούσκα, συγγραφέα – ερευνητή, με θέμα: «Ο Όλυμπος στη δημοτική ποίηση» και κ. Κώστα Σπανού, συγγραφέα- εκπαιδευτικού, με θέμα: «Ιστορική αναδρομή του Ολύμπου από την αρχαιότητα μέχρι το 1940».

Οι μαθητές της Περιβαλλοντικής Ομάδας του Προγράμματος για τον Όλυμπο παρουσίασαν μέρος των δραστηριοτήτων τους που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της σχολικής χρονιάς (εντυπώσεις και περιγραφές μνημείων της φύσης από επισκέψεις κλπ). Ιδιαίτερη αίσθηση προκάλεσαν οι καλλιτεχνικές δημιουργίες των μαθητών, όπως ζωγραφική με θέματα εμπνευσμένα από το δάσος σε ειδικά ταμπλώ, σε τοιχογραφίες, σε μπλουζάκια (που φορούσαν στη διάρκεια της εκδήλωσης!), σε προσκλήσεις και αφίσες, σε μενταγιόν από πηλό με ζωγραφισμένες τις κορυφές του Ολύμπου (που χάρισαν στους προσκεκλημένους!), καθώς και το δρώμενο με στοιχεία από το ποτάμι και τα δέντρα του Ολύμπου.

Την ημερίδα τίμησαν με την παρουσία τους ο υπεύθυνος Περιβαλλοντικής εκπαίδευσης Ν. Λάρισας κ. Γιάννης Παπαγεωργίου, ο οποίος και απηύθυνε χαιρετισμό, ο εκπρόσωπος του Δήμου Λάρισας - αντιπρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου – διευθυντής του 7ου Λυκείου και πρώην διευθυντής του 7ου Γυμνασίου κ. Κων/νος Γιαννούλας, ο σχολικός σύμβουλος φιλολόγων κ. Κων/νος Δημουλάς, ο Δασάρχης Λάρισας κ. Κων/νος Πέτρου με υπαλλήλους της Δασικής Υπηρεσίας, ο επιστημονικός συνεργάτης για την ιστοσελίδα κ. Γεώργιος Μοσχίδης, ο Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων, πολλοί γονείς κ.ά.

Πιο ψηλά κι απ' τα Ζαγοροχώρια, κοντά στα ελληνοαλβανικά σύνορα, η πόλη της Κόνιτσας δεσπόζει χτισμένη σε μια πλαγιά του όρους Τραπεζίτσα, που αποτελεί τη μια πλευρά της λεκάνης του οροπεδίου της Κόνιτσας και της Κλειδωνιάς. Το τοπίο είναι επιβλητικό, με τις εικόνες να εναλλάσσονται με τρόπο μοναδικό και την ηρεμία του κάμπου διαδέχεται, με ένα σήκωμα του βλέμματος η αγριάδα του ορεινού, χιονισμένου όγκου, με τα εντυπωσιακά φαράγγια του Βίκου και του Αώου. Αν και κοντά στα Ζαγοροχώρια, η Κόνιτσα έχει τη δική της πολιτιστική και γεωγραφική ταυτότητα.

Η Κόνιτσα είναι ενταγμένη απόλυτα μέσα στο τοπίο της περιοχής. Βρίσκεται ακριβώς μετά το όρος Τύμφη και την περίφημη Δρακολίμνη, καθώς κατευθύνεστε βορειότερα. Η αρχιτεκτονική των παλιών σπιτιών της αποτελεί αντικείμενο θαυμασμού και μελέτης ανθρώπων που ξέρουν να εκτιμούν τη μοναδικότητα της φύσης και φρόντισαν να προσαρμοστούν, παρά να το αλλοιώσουν

Στη γύρω περιοχή κυριαρχεί το πράσινο και τα ποτάμια. Διάσπαρτα εδώ κι εκεί τα παλιά πέτρινα τοξωτά γιοφύρια. Ακολουθώντας τις όχθες του Αώου θα δείτε μερικά από τα ομορφότερα γιοφύρια της Ηπείρου. Ξεχωρίζει το μεγαλύτερο στην Ελλάδα, το γεφύρι του Αώου, ένα θαύμα της αρχιτεκτονικής με μήκος 40 μέτρα και ύψος 20. Αλλά και ο Βοϊδομάτης έχει το δικό του γιοφύρι, το οποίο θα συναντήσετε και στη διαδρομή προς την Αρίστη. Δείτε, ακόμη, το μοναστήρι της Παναγίας της Μολυβδοσκεπάστου που βρίσκεται σε απόσταση 100 μέτρων από τα ελληνοαλβανικά σύνορα και που, σύμφωνα με την παράδοση, πρωτοχτίστηκε από τον αυτοκράτορα Κωνσταντίνο τον Πωγωνάτο τον 7ο αιώνα.

Στη συνέχεια δοκιμάστε να φτάσετε στα περίφημα Μαστοροχώρια, τα χωριά της Κόνιτσας όπου γεννήθηκαν μερικοί από τους πιο ξακουστούς χτίστες και μαστόρους της χώρας που οργανωμένοι, κάποτε, σε μπουλούκια, σκόρπισαν σε όλη την Ελλάδα οικοδομώντας αληθινά αρχιτεκτονικά αριστουργήματα.

Κέντρο Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης

Στο πλαίσιο των περιβαλλοντικών προγραμμάτων πραγματοποιήσαμε μια τριήμερη εκδρομή στην Κόνιτσα. Η Κόνιτσα βρίσκεται στο ΒΔ τμήμα της Ελλάδας και είναι κωμόπολη του νομού Ιωαννίνων. Βρίσκεται πολύ κοντά στα σύνορα της Ελλάδας με την Αλβανία, όμως αυτό δε σημαίνει ότι είναι και παραμελημένη.

Την πρώτη μέρα της παραμονής μας εκεί επισκεφτήκαμε τη γέφυρα του Αώου. Είναι μια γέφυρα κτισμένη πριν πολλά χρόνια, αλλά είναι ακόμη γερή και όμορφη.

Την επόμενη μέρα πήγαμε στο Κέντρο Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης της Κόνιτσας. Είναι ένα υπερσύγχρονο και ευρύχωρο κτίριο, το οποίο δέχεται μαθητές για να τους πληροφορήσει για το περιβάλλον και τους παρέχει φιλοξενία για μία ή περισσότερες ημέρες.

Το Κ.Π.Ε Κόνιτσας ιδρύθηκε από το Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων το 1995. Η λειτουργία του ανακόπηκε εξ αιτίας των σεισμών του 1996. Από το Φεβρουάριο του 1997 βρίσκεται σε πλήρη λειτουργία και αναπτύσσει πολλαπλή δράση, όπως αυτή απορρέει από τις ιδρυτικές του αποφάσεις.

Στο κέντρο μας υποδέχτηκαν με ευγένεια και μας οδήγησαν στο εργαστήρι τους. Εκεί παρατηρήσαμε, μέσα από τηλεσκόπια, τα κύτταρα διαφόρων φυτών και μικροοργανισμών. Στη συνέχεια μας πληροφόρησαν για τα είδη που τείνουν προς εξαφάνιση και μας έδειξαν πάνω σε χάρτες, σε ποιες περιοχές ζούσαν παλιότερα και σε ποιες ζούνε τώρα. Έπειτα μας μίλησαν για το πώς κατανέμεται η χλωρίδα στα βουνά και σε ποιο υψόμετρο μπορούν να ζήσουν ορισμένα φυτά.

Μας μίλησαν ακόμη για το νερό που υπάρχει πάνω στη γη και ότι το 97% του νερού βρίσκεται στους ωκεανούς και μόνο το 3% είναι πόσιμο. Η ποσότητα αυτή δε μπορεί να χρησιμοποιηθεί ολόκληρη από τον άνθρωπο, αφού η περισσότερη βρίσκεται στο υπέδαφος ή στους παγετώνες. Στο τέλος, με τη βοήθεια ενός κυκλικού ξύλου, μας έδειξαν την εικόνα που παρουσιάζει η Κόνιτσα στις 4 εποχές.

δρόμο που ενώνει την Αρίστη με το Πάπιγκο. Η έξοδος του Βοϊδομάτη από τον εθνικό δρυμό προς την κοιλάδα της Κόνιτσας γίνεται κοντά στο χωριό Κλειδωνιά, ενώ από πάνω του περνά ο δρόμος που ενώνει τα Γιάννινα με την Κόνιτσα. Είναι "γραφτό" του Βοϊδομάτη να συναντήσει το "μεγάλο" Αώο στην κοιλάδα, να χάσει το όνομά του και να οδηγηθούν πλέον ενωμένοι στα ελληνοαλβανικά σύνορα, για να ξενιτευτούν και οι δυο τους παίρνοντας μαζί και το Σαραντάπορο.

Για να πάμε στο Βοϊδομάτη, μια υπάλληλος του δημαρχείου Κόνιτσας, ύστερα από συνεννόηση που είχε προηγηθεί με τους καθηγητές μας, μας κατατόπισε για το δρόμο που θα ακολουθούσαμε και μας συνόδευσε στη διαδρομή μας. Φτάσαμε στη γέφυρα του Βοϊδομάτη. Το Γεφύρι βρίσκεται 17 χιλιόμετρα από την Κόνιτσα, στην περιοχή Κλειδωνιά. Χτίστηκε το 1853. Είναι από τα πιο γραφικά και πολυφωτογραφισμένα γεφύρια. Ο Βοϊδομάτης είναι το καθαρότερο ποτάμι της Ευρώπης. Ξεδιψάσαμε με το καθαίο νερό του. Παίξαμε με τα νερά του πετώντας πέτρες και βγάλαμε αναμνηστικές φωτογραφίες. Η κατασκευή του πέτρινου γεφυριού μας εντυπωσίασε. Τα φυτά, τα δέντρα και το πράσινο της όχθης σχημάτιζαν μια όμορφη εικόνα. Περπατήσαμε στις όχθες του Βοϊδομάτη με τα πεντακάθαρα νερά και το λίγο βάθος. Ένα φίδι, όμως, που είδα στο μονοπάτι, με τρόμαξε. Η υπάλληλος του δημαρχείου μας είπε ότι οι οικολόγοι αφήνουν ελεύθερα τα φίδια στην περιοχή, κάτι που δε θέλουν οι κάτοικοι, γιατί φοβίζονται τους επισκέπτες.

Συνεχίζοντας τη διαδρομή, η εικόνα του ποταμού ήταν μαγευτική. Το νερό του με το γαλαζοπράσινο χρώμα σε παρασύρει με τη γρηγοράδα και τη μανία που κινείται. Τα μικρά αλλά εντυπωσιακά πέτρινα γεφύρια σου δίνουν τη δυνατότητα να γνωρίσεις τις ομορφιές του. Με παγωμένα νερά, που η θερμοκρασία τους κυμαίνεται στους 9ο χειμώνα - καλοκαίρι δεν προσφέρεται για μπάνιο αλλά για καγιάκ, ράφτιν με δυνατές συγκινήσεις και πεζοπορία στις όχθες του. Το μικρό μήκος του είναι ευθέως αντίστροφο με την ομορφιά του, αφού κατατάσσεται στα πιο όμορφα ποτάμια της Ελλάδας και στα πιο καθαρά της Ευρώπης

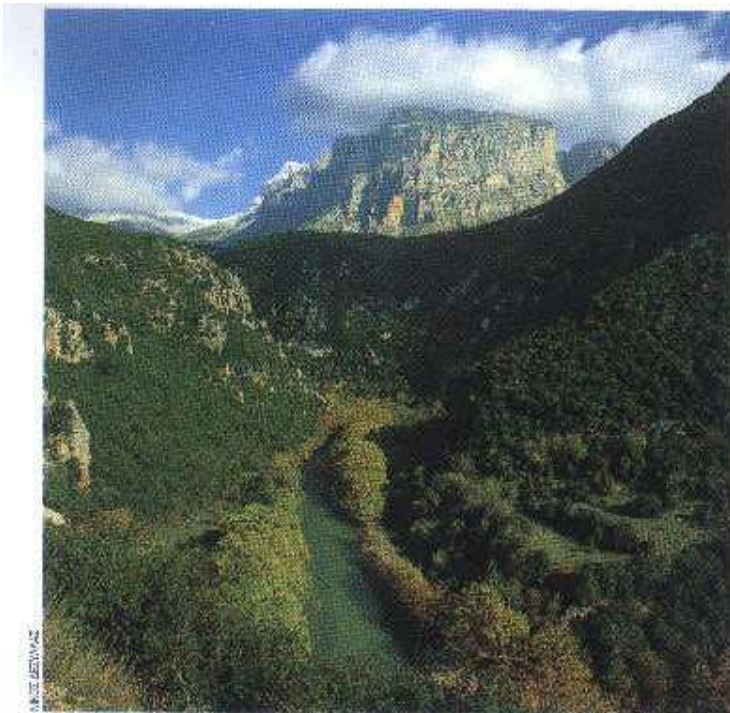
Λέγοντας Ζαγοροχώρια εννοούμε ένα σύνολο 46 χωριών ΒΑ των Ιωαννίνων, στην υπέροχη ορεινή περιοχή της Πίνδου που ορίζεται από την κορυφή της Τύμφης και τη χαράδρα του Βίκου. Γνώρισαν μεγάλη ακμή στην περίοδο της Τουρκοκρατίας, η αρχιτεκτονική τους φυσιογνωμία με τα εντυπωσιακά πέτρινα αρχοντικά αποτυπώνει τη μεγάλη εμπορική δραστηριότητα των Ζαγοριανών εκείνης της εποχής. Ακόμα και τα χωριά που κήκαν στην Κατοχή από τους Γερμανούς (π.χ. οι Ασπράγγελοι), διατηρούν με άλλους τρόπους την οικιστική τους παράδοση.

Στα απλά αγροτικά κτίσματα, στις εκκλησίες, οι λαξευμένες πέτρες διατηρούν κάτι από τη μεγάλη τέχνη των παλιών μαστόρων. Τα καλοδιατηρημένα χωριά είναι συγκλονιστικά όμορφα: το Πάπιγκο (Μικρό και Μεγάλο), το Μονοδένδρι, το Δίλοφο, το Καπέσοβο, το Τσεπέλοβο και πολλά άλλα ακόμα αποτελούν πραγματικά ποιήματα, φτιαγμένα από πέτρα.

Την τρίτη ημέρα της τριήμερης εκδρομής μας στην Ήπειρο επισκεφτήκαμε το χωριό Μονοδένδρι στο Ζαγόρι. Τα Ζαγόρια (σλαβική λέξη που σημαίνει "πίσω απ' τα βουνά") βρίσκονται ανάμεσα στα Γιάννενα, το Μέτσοβο και την Κόνιτσα και περιβάλλονται από ψηλά βουνά. Οι εντυπώσεις μας από το Μονοδένδρι ήταν άριστες. Το χωριό είναι παραδοσιακά κτισμένο. Τα σπίτια είναι πέτρινα με μικρές πόρτες, υπάρχουν στενά σοκάκια, πέτρινα κι αυτά. Ανηφόρες κατηφόρες παντού, πράγμα λογικό, γιατί το χωριό είναι κτισμένο πάνω σε βουνό. Η θέα εκεί είναι καταπληκτική.

Αφού περπατήσαμε λίγη ώρα στο πέτρινο μονοπάτι, φτάσαμε στο γραφικό μοναστήρι της Αγίας Παρασκευής που χτίστηκε το 1412. Διατηρείται ακόμα σε καλή κατάσταση και βρίσκεται πάνω στα βράχια στο χείλος της χαράδρας του Βίκου, σ' ένα από τα θεαματικότερα σημεία, το μοναδικό φαινόμενο σε όλη την Ευρώπη με αναφορά και στο βιβλίο Γκίνες, ως το βαθύτερο φαράγγι του κόσμου. Εδώ το τοπίο κόβει την ανάσα και δίνει ορατότητα για όλο το φαράγγι από ψηλά. Εδώ θαυμάσαμε τη μοναδικότητα της χαράδρας, δημιούργημα των γεωλογικών μετατοπίσεων. Στο βάθος της ρέει ο Βίκος με τα κρυστάλλινα νερά του. Είναι από τις ωραιότερες τοποθεσίες του ελλαδικού χώρου, κάτι που δύσκολα ξεχνά ο επισκέπτης. Το μήκος της είναι περίπου 12 χλμ., το μέσο άνοιγμα 200μ. και το μέσο ύψος 700μ. Το ωραιότερο σημείο του μοναστηριού είναι ο εξώστης που έχει τρομερή θέα. Μπαίνοντας στο μοναστήρι είδαμε τοιχογραφίες που σχεδόν δεν αντικρίζονταν από την πολυκαιρία και το πέρασμα του χρόνου. Εκεί μας ξενάγησε ένας μοναχός, ο οποίος είναι και αγιογράφος. Μας είπε πως παλιά έμεναν καλόγριες, τώρα όμως όχι. Στα χρόνια της Τουρκοκρατίας χρησιμοποιήθηκε ως καταφύγιο. Λίγο πιο πάνω υπάρχει ένα σπήλαιο, που όμως δεν επισκεφτήκαμε, γιατί η διαδρομή προς αυτό ήταν πολύ επικίνδυνη. Μετά το μοναστήρι πήγαμε στην πλατεία του χωριού για να ξαποστάσουμε μέχρι να έρθει η ώρα να επιβιβαστούμε στο πούλμαν για να πάμε στα Γιάννενα».

Το κόσμημα των Ζαγοριών, το φαράγγι του Βίκου, μας πηγαίνει πίσω καμιά τριανταριά εκατομμύρια χρόνια, όταν σημειώνονταν τεράστιες γεωλογικές αλλαγές στον κόσμο. Ο Βίκος, ο Βοϊδομάτης και ο Αώος είναι τρία διαφορετικά ποτάμια της Ηπείρου. Ο Βίκος, που η κοίτη του περνά μέσα στο ομώνυμο επιβλητικό φαράγγι, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως ρέμα, γιατί ο όγκος των νερών του είναι μικρός. Αφού περάσει λοιπόν κάτω από το Μονοδένδρι λίγο πριν από το χωριό Βίκος πέφτει στο Βοϊδομάτη, ο οποίος έχει τις πηγές του στην έξοδο του φαραγγιού.

Η περίφημη Χαράδρα του Βίκου αρχίζει από τη γέφυρα του Κόκκορου και το τέλος της είναι στη γέφυρα του Βοϊδομάτη. Η ροή του ποταμού έχει κατεύθυνση από ανατολικά προς τα

δυτικά. Ένα μονοπάτι που πηγαίνει πότε από την δεξιά όχθη και πότε από την αριστερή οδηγεί τον επισκέπτη μέσα στη χαράδρα που σχηματίζεται από κατακόρυφους βράχους μέγιστου ύψους 950μ. Το πλάτος της χαράδρας στη βάση (κοίτη) κυμαίνεται από 30 μέχρι 100 μέτρα και το μήκος είναι περίπου 12 χιλιόμετρα. Εκεί μέσα ο επισκέπτης θα βρεθεί στον κόσμο της ησυχίας, στο βασίλειο των αετών και των αγριμιών. Στις πλαγιές, στους γκρεμούς και στις σπηλιές ζουν ακόμα αγριόγινδα.

Η διαδρομή του φαραγγιού είναι σύντομη και μοναδικά εντυπωσιακή. Σήμερα όσοι επισκεφθούν το φαράγγι του Βίκου θα καταλάβουν πόσο ασήμαντο είναι το ανάστημά τους. Η καλύτερη θέα πάντως προς το φαράγγι βρίσκεται στη θέση Οξυά, πάνω από το χωριό Μονοδένδρι, ακολουθώντας τον χαλικοστρωμένο εύκολο δρόμο. Το φαράγγι του Βίκου θεωρείται από τους Ευρωπαίους οικολόγους ένας από τους τελευταίους παραδείσους της γηραιάς ηπείρου.

Έλενα Κουτσαυτούλη

Περιβαλλοντικό Πάρκο

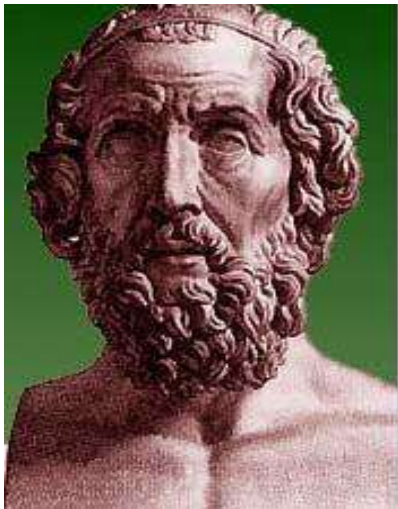
Κατά την ολιγοήμερη επίσκεψη της περιβαλλοντικής ομάδας του σχολείου μας στα Ζαγοροχώρια περάσαμε από πολλά γραφικά ηπειρώτικα χωριά, την πασίγνωστη χαράδρα του Βίκου, μουσεία, την Αγία Παρασκευή στο χεῖλος της χαράδρας και άλλα. Τα νερά του Αώου, του Βοϊδομάτη και του Σαραντάπορου δημιουργούν ένα τοπίο σπάνιας φυσικής ομορφιάς. Χαμένο στα βουνά, δίπλα στα ελληνοαλβανικά σύνορα, βρίσκεται το Μπουραζάνι που αποτελεί πρότυπο κέντρο οικολογικού τουρισμού. Μια περιοχή του όμως, μικρό εθνικό δρυμό θα την ονόμαζα, μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση και θα ήθελα να πω λίγα λόγια για αυτή. Ο μικρός αυτός εθνικός δρυμός, πραγματικό περιβαλλοντικό πάρκο, δε θα υπήρχε χωρίς την επίπονη προσπάθεια δύο πνευματικά προικισμένων και πάνω από όλα ευαισθητοποιημένων με το περιβάλλον ανθρώπων. Δυο αδελφών που η αγάπη για τη φύση και τα ζώα τους έκανε να μετατρέψουν ένα χώρο κυνηγιού 8.500 χιλ. στρεμμάτων σε σπίτι απειλούμενων με εξαφάνιση ζώων.

Ψυχή στο περιβαλλοντικό πάρκο ο κτηνίατρος Γιώργος Τάσσος, του δίνει ζωή φροντίζοντας άγρια ζώα να ζουν εκεί ελεύθερα, αλλά προστατευμένα υπό επιτήρηση. Ο ίδιος ξεναγεί τους επισκέπτες του πάρκου και τους ενημερώνει για τη λειτουργία του. Σήμερα υπάρχουν εκεί 2 θηλυκά ζαρκάδια, αγριο-πρόβατα, αγριόχοιροι, αγριόγιδα και πολλά ελάφια, συνολικά 800 ζώα. Υπάρχουν ακόμη περίπτερο περιβαλλοντικής εκπαίδευσης, αναπαλαιωμένος νερόμυλος και νεροτριβή. Η οικολογική ισορροπία του πάρκου διατηρείται με επιστημονικές παρεμβάσεις. Τα ζώα συμβιώνουν αρμονικά χάρη στους ακριβείς υπολογισμούς του κτηνίατρου και κανένα είδος δεν υπερβαίνει τον καθορισμένο αριθμό. Τα πλεονάζοντα ζώα μεταφέρονται από εκεί σε πολλά άλλα μέρη της Ελλάδας για να συνεχίσουν τη ζωή τους. Στο κέντρο του πάρκου υπάρχει ένα συγκρότημα κτιρίων, όπου μπορεί να βρει κάποιος κατάλυμα, να παρακολουθήσει ειδικές προβολές σε ειδικά διαμορφωμένο χώρο, να δει από κοντά και να αγγίξει κέρατα ελαφιού στο Μουσείο και να αγοράσει κομψοτεχνήματα κατασκευασμένα από κέρατα αρσενικού ελαφιού.

Εκτός από τα πολλά οικολογικά πλεονεκτήματα που παρουσιάζει το πάρκο, υπάρχει ένα σημαντικό μειονέκτημα που αφορά στην καταστροφή της βλάστησής του. Το έδαφος είναι τελείως γυμνό από βλάστηση εξ αιτίας της βόσκησης και μόνο ένα είδος δηλητηριώδους φυτού υπάρχει, επειδή δεν το τρώνε τα ζώα. Ως λύση εφαρμόζεται μια σταδιακή μετακίνηση των ζώων σε άλλη περιοχή γειτονική για 2 περίπου χρόνια για να δημιουργηθεί νέα βλάστηση και να φυτρώσουν χορτάρια για να τραφούν και πάλι τα ζώα. Ύστερα από 10 χρόνια μόχθου και συνεχούς προσπάθειας το έργο της οικογένειας Τάσσου επιβραβεύεται με τη γενική αναγνώριση της αξίας του. Εύχομαι να υπάρχουν πάντοτε τέτοιοι άνθρωποι, στα πρόσωπα των οποίων μπορείς να ανακαλύψεις την ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο».

Θοδωρής Θεοδωράκης

Η εκθαμβωτική και μεγαλοπρεπής εικόνα του Ολύμπου πρέπει να σφράγισε τη μνήμη του προϊστορικού ανθρώπου που κατοικούσε στους περικούς πρόποδες. Και αυτή η ίδια εικόνα του ψηλού βουνού που συχνά σκεπάζεται από σύννεφα πρέπει να αποτυπώθηκε μόνιμα και αναλλοίωτα στα ηρωικά τραγούδια που διασώθηκαν με την προφορική παράδοση πριν από τον 8ο π.Χ. αιώνα και ήταν δημιουργήματα μιας ολόκληρης σειράς εμπνευσμένων επικών ποιητών που δούλεψαν ακούραστα τη γλώσσα, το στίχο και το μύθο. Το έργο αυτών των ανθρώπων κληρονόμησε και τελειοποίησε στο δεύτερο μισό του 8ου αιώνα π.Χ. ο Όμηρος, στον οποίο αποδίδονται τα μόνα έπη που σώθηκαν ολόκληρα: η Ιλιάδα και η Οδύσσεια.

Στα δύο αυτά έπη, ο Όμηρος μιλά για τον Όλυμπο με την οικειότητα ενός ανθρώπου που φαίνεται ότι ξέρει το βουνό αρκετά καλά, αν και δεν τον είχε δει πιθανότατα ποτέ στη ζωή του. Όταν αναφέρεται σ' αυτόν, χρησιμοποιεί τα επίθετα «αιγλήεις» (λαμπρός), «αγάννιφος» και «νιφόεις», δηλαδή πολυχιονισμένος και χιονοσκεπαστος, άλλού τον λέει «πολυδείρα» και «πολύπτυχο», δηλαδή με πολλά φαράγγια και χαράδρες και άλλου «μέγα», «μακρύ» και «πολύδεन्द्रο».

Κυρίως όμως ο Πιετικός Όλυμπος είναι για τον Όμηρο το κέντρο της ελληνικής θρησκευτικής συνείδησης, η έδρα του Ολύμπιου Δία, του αδιαφιλονίκητου κυρίαρχου των θεών και των ανθρώπων, και η κατοικία και των άλλων θεών, των Ολυμπίων θεών. Εκεί ο Ήφαιστος, ο θεϊκός τεχνίτης, είχε χτίσει στα φαράγγια, τις «πτυχές του Ολύμπου» όπως τα ονομάζει ο Όμηρος, ένα παλάτι για κάθε θεό. Το πιο περιλαμπρό από όλα, χτισμένο στην κορυφή του βουνού, ήταν το ανάκτορο του Δία.

Σ' αυτό το παλάτι συγκεντρώνονταν κάθε μέρα οι θεοί, καθισμένοι σε θρόνους, και ο Ζeus στο κέντρο, σαν πατέρας και βασιλιάς της γεωμετρικής εποχής, για να κατευθύνουν τις τύχες των ανθρώπων, για να συζητήσουν και να αποφασίσουν, να μαλώσουν και να συμφιλιωθούν για τους μεγάλους ήρωες του τρωικού πολέμου ή για την τύχη του Οδυσσέα (Οδύσσεια, ραψωδίες α και ε). Ο Απόλλωνας τους μάγευε με τη λύρα του κι οι Μούσες τραγουδούσαν τα ωραιότερα τραγούδια τους. Από την κορυφή του Ολύμπου ο Ζeus εκσφενδόνιζε τον κεραυνό του. Αθανασία, μεγαλειότητα και ανέμελη μακαριότητα χαρακτήριζαν κατά τον Όμηρο τους Ολύμπιους θεούς. Είναι όμορφοι και παντοδύναμοι και όλες οι χαρές της ζωής είναι δικές τους. Ό,τι δεν μπορούν να χαρούν εύκολα οι θνητοί, το χαίρονται οι αθάνατοι. Και η κατοικία τους, ο Όλυμπος, πραγματικός, επιβλητικός, αγέρωχος και ταυτόχρονα μυθικός, παραμυθένιος. Ένας τόπος που ο Όμηρος τον θέλει ολόφωτο, ένας τόπος

«.....όπου, καθώς διηγούνται,

τη μόνιμή τους έδρα έχουν οι θεοί ασφαλισμένη

δεν τη χτυπούν ανέμοι, δεν τη λασπώνουν οι
νεροποντές,

χιόνι δεν τη βαραίνει

μόνον αιθρία απλώνεται παντού, λάμψη λευκή την
περιβάλλει.

Εκεί μακαρισμένοι χαίρονται οι θεοί την αιώνια ζωή.

Ανακεφαλαιώνοντας την Οδύσσεια οι μαθητές της Α΄ Τάξης παρουσίασαν δημιουργικές εργασίες εμπνευσμένες από το μάθημα.

ΣΤΟΝ ΚΑΗΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ

Ο Οδυσσέας πέρασε
χώρες και νησιά
κι η Πηνελόπη κάθεται
και καρτερεί αγνά.

Περιμένει να τον ξαναδεί
μα κι γι' αυτό δεν είναι τόσο
σίγουρη.

Κοιτά τα άστρα και τα πουλιά
και κλαίει και οδύρεται
για άλλη μια φορά.

Ρωτά περαστικούς και καράβια ξενικά
μα και αυτοί δεν ξέρουνε
και φεύγουνε γοργά.

Ο Οδυσσέας έφτασε
στο σπίτι του ξανά
μα η Πηνελόπη δεν τον αναγνωρίζει πια
και του ζητά στοιχεία αποδεικτικά.

Στο τέλος πείθεται κι αυτή
και ζούνε τη ζωή τους
ξανά απ' την αρχή.

ΠΑΠΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΩΝ/ΝΟΣ

Ο ΚΑΗΜΟΣ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ

Κάθεται η Πηνελόπη
και υφαίνει στον αργαλειό
και στάζει το δάκρυ,
στάζει απ' τον καημό.
Κλαίει για τον άνδρα της
τον κοσμογυρισμένο
που είκοσι χρόνους τον περιμένει.
Όμως αυτή είναι πιστή
κι άλλον άνδρα δε θέλει.
Κι αν δε φανεί και δε γυρίσει
θα πάει να αυτοκτονήσει.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ

Κάθεται η Πηνελόπη στο τραπέζι
και όλους τους μνηστήρες γύρω της έχει
μαζέψει
είναι τόσο όμορφη η θεϊκή Πηνελόπη
που για χάρη της σκοτώνονται θεοί και
ανθρώποι.

ΣΟΥΣΜΑΝΙΔΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ

ΣΤΟΝ ΚΑΗΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ

Είχε καημό η Πηνελόπη
αλλά και αγάπη πολύ
τον άντρα της τον Οδυσσέα δεν τον πρόδιδε αυτή.

Χρόνια και χρόνια περίμενε να τον ξαναδεί
μα αυτή η στιγμή άργησε πολύ.
Ρωτούσε ξένους και γνωστούς για τον καλό της
μα δεν καταλάβαινε κανείς τον άμοιρο καημό της.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ

Τόσοι μνηστήρες ήθελαν το χέρι της να πάρουν
μα δεν μπόρεσαν να το καταλάβουν
ότι η Πηνελόπη ήθελε το θείο Οδυσσέα

Χρόνια και χρόνια πέρασαν
χαρές και λύπες έζησε
μα λάμψη από πάνω της δεν έφυγε καμία

ΣΤΗΝ ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ

Χρόνια και χρόνια έτρωγαν το βιος του Οδυσσέα
μα εκείνος ήρθε αργότερα και άνοιξε την αυλαία.
Μαζί με τον Τηλέμαχο και άλλους βοηθούς
σκότωσε τους μνηστήρες τους άπιστους αυτούς.

Τους σκότωνε έναν έναν
χωρίς γρατσουνιά να πάθει
αν και νωρίτερα είχε περάσει
τόσα πάθη.

ΣΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τόση δυνατή που είναι
δεν μπορεί να τη νικήσει
κανένας θεός.

ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ

Η εκδίκηση του Οδυσσέα
ήταν γρήγορη πολύ
σκότωσε όλους τους μνηστήρες
πριν μαθευτεί η σφαγή.
Τους σκότωσε ο Οδυσσέας με παρέα
τον Τηλέμαχο και τον Εύμαιο
και καθάρισε τα πτώματα
που ήταν στα πατώματα.

ΣΟΥΣΜΑΝΙΔΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:
η κ. ΤΟΥΡΣΟΥΝΙΔΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Στο πλαίσιο του περιβαλλοντικού προγράμματος «Από τα θεϊκά μονοπάτια του Ολύμπου στη μαγεία των εθνικών μας δρυμών» οργανώθηκαν δύο επισκέψεις. Το οδοιπορικό μας στα μονοπάτια του θεϊκού βουνού ήταν Γόννοι – Καλλιπεύκη – Καρυά – Μονή Σπαρμού – Πύθιο – Ελασσόνα.

Αρκετό καιρό πριν, οι υπεύθυνοι καθηγητές της περιβαλλοντικής ομάδας του σχολείου μας με ενημέρωσαν ότι θα πάμε μία περιβαλλοντική επίσκεψη στο Θεσσαλικό Όλυμπο, μέσα από την οποία θα ενημερωνόμασταν για το δάσος αλλά και για άλλα σημαντικά αρχαιολογικά και ιστορικά θέματα της περιοχής του Ολύμπου. Έτσι κι έγινε. Ήταν μια ενδιαφέρουσα επίσκεψη, η οποία εκτός τα άλλων, ήτανε και πολύ ευχάριστη.

Το πρωινό λοιπόν της Παρασκευής όλοι οι μαθητές της περιβαλλοντικής ομάδας συγκεντρωθήκαμε στο προαύλιο του σχολείου. Μετά την καθημερινή πρωινή προσευχή, με τις ευχές όλων για ένα καλό ταξίδι και με ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο στα χείλη μας, επιβιβάστηκαμε στο πολυτελές λεωφορείο, και ξεκινήσαμε για τον προορισμό μας. Σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής, μέσα στο λεωφορείο επικρατούσε χαρούμενο κλίμα και, αν και σε τακτά διαστήματα συναντούσαμε απότομες στροφές, διατηρήσαμε τη χαρούμενη ατμόσφαιρα σιγοψιθι-

ρίζοντας τα μελωδικά τραγούδια που ακούγαμε και γελώντας μεταξύ μας. Κατά τη διαδρομή περάσαμε από πολλά πανέμορφα τοπία γεμάτα πράσινο και ανοιξιάρικα πολύχρωμα λουλούδια.

Οι καθηγητές μας ενημέρωναν σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής για τις διάφορες περιοχές που περνούσαμε. Ύστερα από ένα όμορφο και ήρεμο ταξίδι, αφού περάσαμε από τους Γόννους, ένα από τα πιο ξακουστά χωριά του νομού μας, φτάσαμε στην Καλλιπεύκη. Το μέρος, όπου κατεβήκαμε ήτανε καταπράσινο, γεμάτο με ψηλά κυπαρίσσια και λογής λογής μικρά και μεγάλα λουλούδια. Αμέσως, κάτω από την επίβλεψη των καθηγητών μας, ξεχυθήκαμε στο αχανές δάσος, στη θέση Πατωμένη, όπου είχαμε την ευκαιρία να πάρουμε το πρωινό μας και να συζητήσουμε θέματα σχετικά με το δάσος. Στη συνέχεια, αρμόδιοι δασολόγοι που είχαν προσκληθεί από το σχολείο μας, μας ενημέρωσαν για τη ζωή και τη βλάστηση γύρω από το δάσος και απάντησαν στα διάφορα ερωτήματά μας με μεγάλη σαφήνεια, καλύπτοντας και το παραμικρό κενό μας. Έπειτα από όλα αυτά, παρουσιάσαμε την εργασία που κι εμείς είχαμε ετοιμάσει. Ήταν μία σημαντική συνάντηση, μέσα από την οποία γνωρίσαμε νέα πράγματα σε ό,τι αφορά το δάσος.

Αφού τους ευχαριστήσαμε για ό έκαναν, ανεβήκαμε στο λεωφορείο για την επόμενο προορισμό μας, την Καρπ Ολύμπου, ένα μικρό, πανέμορφο χωρι. Όταν φτάσαμε, κατεβήκαμε στη πλατεία και κάτω από το βλέμμα τ καθηγητών μας κάναμε βόλτες στ στενά δρομάκια, κουβεντιάζοντας μ τους ελάχιστους αλλά ζεστοι κατοίκους του. Ύστερα από μί ολιγόωρη παραμονή φύγαμε για τ ιερά μονή Σπαρμού και λίγα λεπ αργότερα φτάσαμε στο ονομαστό αυι μοναστήρι. Την προσοχή μας τράβηξε αμέσως τα πανέμορφα πουλιά με τ φανταχτερά χρώματα, που ήτανε κ

έναν περιφραγμένο χώρο δίπλα στο μοναστήρι. Μετά την ενημέρωση που μας έκανε μια συμμαθήτρι μας για το μοναστήρι, ένας καλόγερος μας ξενάγησε σε αυτό. Πέρασαμε στο ανακαινισμένο εσωτερικ του, όπου μας μίλησε για το θρησκευτικό περιεχόμενο κάθε χώρου και για τις τοιχογραφίες, οι οποί σχετίζονται με τη ζωή του Ιησού Χριστού και των άλλων Αποστόλων. Με μεγάλη ευλάβεια κ σεβασμό ακούγαμε προσεκτικά τα πάντα. Δεν χάσαμε την ευκαιρία βέβαια να αγοράσουμε κάποι αναμνηστικά σταυρουδάκια και κομποσκοίνια. Φεύγοντας, μας προσέφεραν αναψυκτικά κ γλυκίσματα.

Αφού τους ευχαριστήσαμε για την ξενάγηση και τη φιλοξενία, ξεκινήσαμε για το Πύθιο τ Ολύμπου, έναν τόπο με μεγάλο αρχαιολογικό ενδιαφέρον. Φτάνοντας εκεί συναντήσαμε έν πρωτόγνωρο τοπίο γεμάτο με μεγάλους λίθους, όπου μας περίμεναν αρχαιολόγοι, για να μ ενημερώσουν σχετικά με την ιστορία του. Όλοι μας ακούγαμε ήσυχα και με μεγάλη προσοχή. Εκτέ όμως από αυτούς, και οι ίδιοι οι καθηγητές μας είπαν κάποια πράγματα για το μέρος αυτό. Ήτανε μι ενημέρωση, από την οποία αποκομίσαμε πολύ σημαντικά πράγματα για την ιστορική αυτή περιοχή. Ύστερα από ένα μεγάλο «ευχαριστώ» που τους είπαμε και αφού βγάλαμε αναμνηστικές φωτογραφίες ξεκινήσαμε για την πόλη της Ελασσόνας.

Πλέον το γέλιο, ο χορός και η διασκέδαση γίνονταν όλο και πιο έντονα και χωρίς καλά - καλά να το καταλάβουμε, φτάσαμε στο κέντρο της. Εκεί γευματίσαμε και περπατήσαμε στην κεντρική πλατεία αυτής της τόσο όμορφης πόλης που ήτανε και η τελευταία μας στάση. Σε λίγο ανεβήκαμε στο λεωφορείο για το δρόμο του γυρισμού. Η διασκέδαση πλέον είχε φτάσει στο αποκορύφωμα. Όλοι μας χορεύαμε και τραγουδούσαμε ασταμάτητα, όμως ξέραμε πως όλα αυτά σε λίγα λεπτά θα ήταν παρελθόν. Μέσα σε ενθουσιώδες και χαρούμενο κλίμα φτάσαμε πίσω στη Λάρισα.

Γεμάτοι χαρά και ευχαρίστηση από όσα είδαμε και ακούσαμε, χαιρετήσαμε τ καθηγητές μας, μαζέψαμε τα πράγματά μας και φύγαμε για τα σπίτια μας. Ήτανε η ωραιότερ εκδρομή που έχουμε πάει ποτέ και για πάντα θα τη θυμόμαστε».

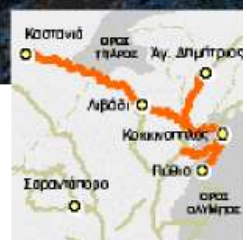

Με φόντο την κατοικία των Θεών

Το Λιβάδι Ολύμπου είναι μια κωμόπολη 3.000 κατοίκων σκαρφαλωμένη στις πλαγιές του Τιτάριου όρους των Πιερίων. Λέγεται Λιβάδι Ολύμπου, γιατί δεν διαχωρίζεται από τον Όλυμπο. Το Τιτάριο όρος ενώνεται με το βουνό των θεών στη θέση Παλιοδέρβενο. Από κει και κάτω γίνεται ο διαχωρισμός με ένα μικρό ποτάμι, που καταλήγει στο Θερμαϊκό. Πέρα από αυτό, από το Λιβάδι μπορεί να έχει κανείς μια ολοκληρωμένη και επιβλητική εικόνα του Ολύμπου. Λέγεται, και είναι σωστό, πως η θέα του Ολύμπου από το Λιβάδι είναι καταπληκτική. Έχει την αίσθηση εκείνος που κοιτάζει τον Όλυμπο από το Λιβάδι πως αγκαλιάζει το βουνό! Νιώθει το μεγαλείο του, ζει τη μεγαλοσύνη της ιστορίας

Χτισμένο γύρω στον 11ο αιώνα, προστατευμένο από τον άγριο βοριά και τους αγριότερους επιδρομείς μάζεψε πολλούς χωρικούς από τα γύρω χωριά, ιδιαίτερα μετά τον ερχομό των Τούρκων. Οι Λιβαδιώτες με τόση μεγάλη παραγωγή σε κρέας γάλα και μάλλινα προϊόντα αποφάσισαν κάποτε να γίνουν και έμποροι και τα πήγαν περίφημα, μεταφέροντας κτηνοτροφικά προϊόντα σε πόλεις της Ευρώπης και ξαναμεταφέροντας στο χωριό τους χρήμα και πρόοδο. Τον 18ο και τον 19ο αιώνα το Λιβάδι ήταν φημισμένο για τα περίφημα «σκουτιά», τα υφάσματα δηλαδή από τραγίσιο μαλλί, τα οποία τα ύφαιναν σε άσπρο και μαύρο χρώμα και τα έστελναν για εξαγωγή. Από το Λιβάδι έλκει την καταγωγή της η οικογένεια των Λαζαίων, οι οποίοι ήταν φοβεροί κλεφταρματολοί και ηγέτες σε πολλές επαναστάσεις στα μακεδονικά βουνά, γνωστότερος εξ αυτών ήταν ο Λιβαδιώτης οπλαρχηγός Γεωργάκης Ολύμπιος.

Το Λιβάδι Ολύμπου είναι ένα από τα πιο όμορφα και πολυάνθρωπα ορεινά χωριά της περιοχής και ένα από τα πιο όμορφα Βλαχοχώρια. Τα παλιά και τα καινούργια σπιτάκια του είναι χτισμένα αμφιθεατρικά στις απότομες πλαγιές του Τίταρου και ανάμεσά τους υπάρχουν καλοφτιαγμένα καλντερίμια από σχιστόλιθο. Στην πλατεία του χωριού (με τον πανάρχαιο πελώριο πλάτανο ο οποίος φυτεύτηκε το 1788) θα βρείτε ταβέρνες και καφενεία όπου μαζεύονται οι Λιβαδιώτες και θα τους ακούσετε να μιλούν την ιδιόμορφη βλάχικη διάλεκτο (η οποία έχει πολλά στοιχεία της λατινικής γλώσσας).

Φαράγγι του Ενιπέα

17

ΜΙΑ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΟΥ ΕΝΙΠΕΑ

Ο επισκέπτης ακολουθεί την όχθη του ποταμού διασχίζοντας δασωμένες εκτάσεις. Πλατάνια, αγριελιές, κουτσουπιές, φράξι, φιλλύκια και χρυσόξυλα συνθέτουν ένα ποικιλόμορφο τοπίο, μια πανδαισία χρωμάτων. Οι ομαλές κλίσεις, ο χαμηλός βαθμός δυσκολίας και η ειδική σήμανση, καθιστούν το μονοπάτι αυτό κατάλληλο για ψυχαγωγικό και εκπαιδευτικό περίπατο.

Σε μια απόσταση περίπου 800 μέτρων από το νερόμυλο στην αρχή του μονοπατιού έως

την πεζογέφυρα, ο Δήμος Λιτοχώρου υλοποίησε το έργο "Περιβαλλοντική σήμανση μονοπατιού σε περιαστικό δάσος" αναθέτοντας την οργάνωση και την κατασκευή των ενημερωτικών πινακίδων στο ΕΚΒΥ. Η σήμανση περιλαμβάνει δώδεκα πινακίδες, με πληροφορίες προσανατολισμού καθώς και ερμηνείας των στοιχείων της φύσης στην περιοχή, με ιδιαίτερη αναφορά στη βλάστηση. Το βοτανικό οδοιπορικό στον Ενιπέα εμπλουτίζεται με στοιχεία της ανθρώπινης παρουσίας, όπως αυτά ξετυλίγονται μέσα από την ιστορία των νερόμυλων και των νεροτριβών στην περιοχή, αλλά και των μικρών λαχανόκηπων που οι Λιτοχωρινοί είχαν δίπλα στο ποτάμι.

Το οδοιπορικό στο μονοπάτι του Ενιπέα τελειώνει στην πεζογέφυρα, όμως ο ποταμός συνεχίζει για πολλά χιλιόμετρα έως ψηλά στις πηγές του. Σύντομες περιηγήσεις κοντά στον ποταμό στη θέση "Μύλοι", που φιλοξενεί μικρές βάθρες και καταρράκτες, και επιστροφή στο Λιτόχωρο, ή ανηφορική πορεία προς τα Πριόνια, μέσω του διεθνούς μονοπατιού Ε4, και από κει ψηλότερα για τις κορυφές του Ολύμπου, είναι οι εναλλακτικές προτάσεις που έχει ο περιηγητής για τη συνέχιση της πορείας του.

Ο Όλυμπος με τις ψηλότερες ελληνικές κορυφές και τον εντυπωσιακό όγκο του, είναι σύμβολο του ελληνικού πνεύματος, της πίστης και της ελευθερίας, πολιτισμικός ομφαλός του ελληνικού χώρου και παγκόσμιο μνημείο της φύσης. Ως κατοικία των αρχαίων θεών, υπήρξε το λίκνο ποιητικών και μυθολογικών διαπλοκών για θεούς και ήρωες της αρχαιότητας. Μέσα από την αρχαία λογοτεχνία και το νεότερο κλασικισμό απέκτησε διαχρονική φήμη και δόξα σε όλο τον κόσμο ως τις μέρες μας.

Είναι το γνωστότερο βουνό της γης, σύμβολο του παγκόσμιου πολιτισμού, ελκυστικός προορισμός και προσκύνημα για Έλληνες και ξένους που αντέχουν σε δύσκολες αναβάσεις. Ο Όλυμπος, με τη φυσική ομορφιά του, τη μυθολογική και ιστορική του φήμη, τις προκλητικές διαδρομές για τους σύγχρονους φυσιολάτρες, παραμένει η "Ιθάκη", το ύστατο και φιλόδοξο τέρμα όλων των ορειβατών του κόσμου. Μια ανάβαση στον Όλυμπο δεν είναι μία ακόμη κατάκτηση ψηλής κορυφής, αλλά μια κορυφαία ανάβαση στη μυθική αφετηρία του κόσμου.

Στον Όλυμπο ανεβαίνουν οι άνθρωποι από όλο τον κόσμο για να βρουν τον εαυτό τους και το νόημα της ύπαρξής τους, να νιώσουν την παρουσία εκατοντάδων αιώνων μύθου και ιστορίας, να αισθανθούν τη σιωπηλή ερημιά των απόκρημνων κορυφών, να ταυτιστούν όχι μόνο με το βράχο, το χιόνι και τον αγέρα, αλλά και με το θείο και δεν ανεβαίνουν για να αντικρίσουν αυτό που μπορούν να βρουν σε οποιοδήποτε άλλο βουνό. Οποιαδήποτε ενέργεια ή σκέψη για επέμβαση στον Όλυμπο, πρέπει να γίνεται σαν να είναι κάτι παραπάνω από τον ιερό βράχο της Ακρόπολης και στη θέση των κορυφών του να βρίσκεται ο Παρθενώνας.

Στην εποχή μας ο οικοτουρισμός προσλαμβάνει τεράστιες διαστάσεις. Η περιοχή του Ολύμπου έχει όλες τις προϋποθέσεις για την ανάπτυξη ενός τέτοιου τουρισμού. Κι όχι μόνο στον Όλυμπο, αλλά και στα Πιέρια και στους υδροβιότοπους. Εκείνο που χρειάζεται είναι η προστασία των περιοχών αυτών και η δημιουργία υψηλού επιπέδου τουριστικής υποδομής με όλους τους κανόνες της αισθητικής, της ελληνικής παράδοσης, της σωστής φιλοξενίας, του σεβασμού του περιβάλλοντος. Κανένας τουρίστας δεν πρόκειται να έρθει σε έναν καταστραμμένο Όλυμπο. Η «αξιοποίηση» ή κακοποίηση του Ιερού Βουνού θα στερήσει από την Ελλάδα ένα μεγάλο εθνικό μνημείο παγκόσμιας εμβέλειας με εξαιρετική σημασία για το ιστορικό μας περιβάλλον και την εθνική μας ταυτότητα.

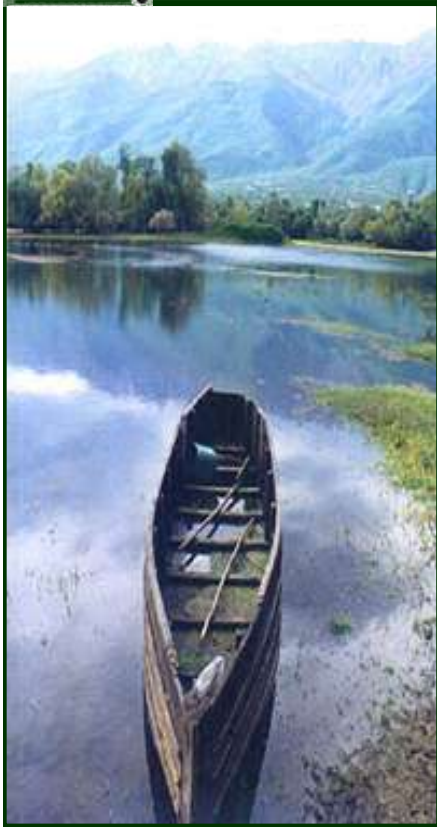
Όταν ένας λαός καταστρέφει τις κατοικίες των θεών του, τους ιερούς χώρους που έγιναν σεβαστοί από τους προγόνους και τους κατοίκους όλης της γης, που τιμεντώνει τη γη των θρύλων, των μνημείων, του πολιτισμού, σίγουρα είναι ένας αχάριστος λαός που οδεύει προς εθνικό αφανισμό. Σαν λαός πρέπει να σεβαστούμε και μερικά πράγματα. Δε μπορούμε να απογουνώσουμε την Ελλάδα από τα μνημεία, τα σύμβολα, τα ιστορικά και πολιτιστικά ντοκουμέντα..

Δεν έχουμε το δικαίωμα να καταστρέψουμε τον Όλυμπο. Είναι το χρέος μας ως Έλληνες να τον παραδώσουμε όσο γίνεται πιο Αμόλυντο στις επόμενες γενεές. Άλλωστε ο Όλυμπος δεν ανήκει μόνο σ' εμάς. Ο ΟΛΥΜΠΟΣ ΑΝΗΚΕΙ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ, Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥΣ, Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΓΗΣ. ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

Λίμνη Κερκίνη

19

Η Λίμνη Κερκίνη, βρίσκεται στο νομό Σερρών. Το μήκος της είναι περίπου 15 χλμ. και το μέγιστο πλάτος της όταν το νερό κατακλύζει τη λίμνη, φτάνει τα 8 χλμ. Το βάθος της κυμαίνεται στο μεγαλύτερο τμήμα της από 1μ. έως 3μ., ενώ η έκταση της επιφάνειας αναλόγως με την εποχή από 55 έως και 75 τετρ. χλμ.

Η Λίμνη είναι τεχνητή και δημιουργήθηκε το 1932 με την κατασκευή του φράγματος στο χωριό Λιθότοπος από την Αμερικανική εταιρία MONKS & ULEN. Δάμασε τα νερά του Στρυμόνα, εξάλειψε το πρόβλημα του εφιάλτη της ελονοσίας, έδωσε ζωή στην περιοχή και στους 85.000 πρόσφυγες από τη Μ.Ασία. Η χλωρίδα και η βλάστηση της περιοχής είναι αξιόλογη καθώς μπορούμε να συναντήσουμε : νούφαρα, φυτά της επιφάνειας του νερού , βούρλα, ψαθί, καλαμώνες. Όμως στο Β.Α. τμήμα, στις εκβολές του Στρυμόνα υπάρχει το σημαντι-κότερο σημείο της Λίμνης, το παραποτάμιο δάσος, που είναι ο τόπος τροφοληψίας και φωλιάσματος πολλών σπάνιων πουλιών, καθώς και ο τόπος αναπαραγωγής των περισσότερων ψαριών

Το δάσος αποτελείται κυρίως από πέντε είδη ιτιών, που το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου κατακλύζονται από νερό. Στην ευρύτερη περιοχή της Λίμνης υπάρχουν πολλά είδη απειλούμενων θηλαστικών όπως : βίδρες, ζαρκάδια, τσακάλια, λύκοι, αγριόγατες, αλλά και είδη όπως η αλεπού, η νυφίτσα, ο αγριόχοιρος, ο λαγός, ο ασβός κ.ά. Επίσης συναντάμε πάνω από

10 είδη αμφιβίων και περισσότερα από 20 είδη ερπετών. Όσον αφορά την ιχθυοπανίδα στο ευρύτερο υδροσύστημα Κερκίνης - Στρυμόνα έχουν καταγραφεί πάνω από 30 είδη ψαριών όπως: ο κυπρίνος -γριβάδι-, η πεταλούδα, ο γουλιανός, το χέλι. Στη Λίμνη και τη γύρω περιοχή έχουν παρατηρηθεί πάνω από 300 είδη πουλιών. Άλλα είναι απειλούμενα, όπως ο αργυροπελεκάνος και η λαγγόνα, και άλλα είναι νέα είδη όπως η νανόχηννα, το φοινικόπτερο, ο κυνηγογέρακας, ο νανόκυκνος.

Ο ρόλος της Λίμνης είναι πολλαπλός.

αντιπλημμυρική : συγκρατώντας τα νερά του ποταμού Στρυμόνα.

ερδευτική : παρέχει νερό στο μεγαλύτερο τμήμα του κάμπου των Σερρών.

λιευτική : είναι από τις πλουσιότερες, σε ψάρια, λίμνες της Ελλάδας.

βιοποικιλότητας : προσφέρει τροφή και καταφύγιο σε πολλά είδη της άγριας ζωής, γι' αυτό και προστατεύεται από διάφορες συνθήκες όπως αυτή της RAMSAR (1971).

εκπαιδευτική : προσφέρεται λόγω του ποικίλου περιεχομένου της για άσκηση περιβαλλοντικής εκπαίδευσης.

αναψυχής : τόπος χαλάρωσης, ηρεμίας και ήπιων οικολογικών δραστηριοτήτων.

επιστημονική : αντικείμενο διάφορων επιστημονικών ερευνών.

Όλοι αυτοί οι λόγοι συνιστούν στο ότι ο βιότοπος της Λίμνης Κερκίνης αποτελεί έναν από τους μεγαλύτερους θησαυρούς της Ελλάδας και πρέπει να διαφυλαχθεί για να αραμείνει θησαυρός.

Ηφαιστεια ονομάζουμε τους σχηματισμούς του εδάφους που δημιουργούνται όταν το μάγμα-δηλαδή το διάπυρο που βρίσκεται μέσα στη Γη - βγει στην επιφάνεια με τη μορφή λάβας, σχηματίζοντας συνήθως κωνικής μορφής ψηλά ή χαμηλά βουνά. Επομένως, τα ηφαιστεια είναι μια εξωτερική εκδήλωση των δραστηριοτήτων που γίνονται μέσα στη Γη.

Οι δραστηριότητες αυτές είναι πιο έντονες κοντά στα όρια των λιθοσφαιρικών πλακών, γι' αυτό τα περισσότερα ηφαιστεια βρίσκονται εκεί που έρχονται σε επαφή οι λιθοσφαιρικές πλάκες. Για παράδειγμα γύρω από τον

Ειρηνικό, τόσο στην Ασία όσο και στην Αμερική, υπάρχει ο λεγόμενος πύρινος κύκλος που αποτελείται από αλυσίδα ενεργών ηφαιστειών. Η έκρηξη ενός ηφαιστείου είναι ένα από τα πιο συγκλονιστικά φαινόμενα που μπορεί να παρατηρήσει ένας άνθρωπος, αλλά και ένα από τα πιο επικίνδυνα. Τα ποτάμια της λάβας που κατεβαίνουν από τις πλαγιές των ηφαιστειών και τα δηλητηριώδη αέρια που παράγονται, μπορούν να προκαλέσουν πολλές καταστροφές και να βάλουν σε κίνδυνο ανθρώπινες ζωές.

Ακόμα και τα υποθαλάσσια ηφαιστεια κρύβουν κινδύνους, γιατί σε ορισμένες περιπτώσεις η έκρηξη τους προκαλεί τεράστια παλιρροιακά κύματα, που λέγονται τσουνάμια. Τα τσουνάμια, σαν τοίχοι νερού πέφτουν στις ακτές και παρασύρουν στο δρόμο τους ανθρώπους και κτίρια.

Για τους ανθρώπους τα ηφαιστεια δεν έχουν μόνο δυσάρεστες αλλά και κάποιες ωφέλιμες πλευρές. Όταν η λάβα κρύνει σχηματίζει τα πιο γόνιμα εδάφη που υπάρχουν πάνω στη Γη. Γι' αυτό παρά τους κινδύνους, γύρω από επικίνδυνα ηφαιστεια όπως η

Αίτνα και ο Βεζούβιος ζούνε πολλοί άνθρωποι που αρνούνται να εγκαταλείψουν τα χωράφια τους.

Αλλά φαινόμενα που συνδέονται με την ηφαιστειακή δραστηριότητα είναι οι θερμοπίδακες και οι θερμές πηγές, μερικές από τις οποίες είναι ιαματικές.

Ο γεωγραφικός χώρος του Αιγαίου είναι μία από τις πιο σεισμογενείς περιοχές της γης, καθώς οι γεωλογικές μεταβολές που συμβαίνουν σε τακτά χρονικά διαστήματα είναι έντονες και συνεχείς. Η περιοχή του Αιγαίου διαμορφώθηκε τα τελευταία 23 εκατομμύρια χρόνια, δηλαδή στη διάρκεια της πιο πρόσφατης γεωλογικής περιόδου του ανώτερου καινοζωικού.

Στο ηφαιστειακό τόξο του Νότιου Αιγαίου ανήκουν τα ηφαιστεια στο Σουσάκι (Κρομμυονίας), στα Μέθανα, στον Πόρο, στη Μήλο, στη Νίσυρο και στη Σαντορίνη

ΚΑΡΑΠΕΤΣΑΝΗ ΝΙΚΟΛΕΤΑ - ΠΑΤΣΑΡΙΚΑ ΜΑΧΗ,
ΣΚΟΔΡΑ ΜΑΡΙΑΝΝΙΝΑ - ΣΜΥΡΛΗ ΖΗΝΑ

Εξωτερική εκδήλωση των φαινομένων που πραγματοποιούνται μέσα στη Γη είναι και οι σεισμοί, που άλλοτε συνδέονται με τα ηφαίστεια και άλλοτε όχι. Συνήθως προκαλούνται από τη μετακίνηση μεγάλων τμημάτων του φλοιού της Γης σε διάφορα βάθη και γίνονται ανάλογα αισθητοί στην επιφάνεια.

Οι καταστροφές που μπορούν να προκαλέσουν είναι πολύ μεγάλες και μπορούν να αντιμετωπιστούν μόνο με σωστό σχεδιασμό των κτισμάτων στις περιοχές που ξέρουμε ότι υποφέρουν περισσότερο. Για την Ελλάδα έχουν ιδιαίτερη σημασία γιατί η χώρα μας είναι από τις πιο σεισμογενείς ολόκληρης της Γης.

ΟΔΗΓΙΕΣ

1. Πριν από το σεισμό: μάθε για τις θέσεις όπου είναι τοποθετημένοι οι διακόπτες ηλεκτρικού, νερού, γκαζιού.
2. Στερέωσε καλά όλα τα έπιπλα και τα αντικείμενα του σπιτιού που μπορούν να ανατραπούν ή να πέσουν.
3. Κατά τη διάρκεια του σεισμού: αν είσαι μέσα πήγαινε κάτω από τραπέζι ή μια κάσα εσωτερικής πόρτας ή σε μία γωνία. Αν είσαι έξω πήγαινε σε ανοικτό μέρος.
4. Αν είσαι σε μέρος που είναι συγκεντρωμένος πολύς κόσμος, μην τρέξεις προς τις εξόδους.
5. Αν είσαι σε ψηλό κτίριο, βρες ένα ασφαλές μέρος μακριά από παράθυρα και ντουλάπια.
6. Αν είσαι μέσα σε ένα αυτοκίνητο, σταμάτα δίπλα σε πεζοδρόμιο, απόφυγε τις ανισόπεδες διαβάσεις, τα ηλεκτροφόρα σύρματα και τις γέφυρες.
7. Μετά από το σεισμό: μην χρησιμοποιήσεις το τηλέφωνο παρά μόνο δε περίπτωση μεγάλης ανάγκης. Μην χρησιμοποιείς το αυτοκίνητο σου. Να είσαι προετοιμασμένος για σεισμούς.
8. Πρόσφερε τις Πρώτες Βοήθειες σε πληγωμένους. Μην μετακινείς σοβαρά τραυματισμένους. Φόρεσε παπούτσια για να προστατεύσεις τα πόδια σου από σπασμένα γυαλιά, τζάμια κλπ.
9. Κλείσε τον κεντρικό διακόπτη του γκαζιού, αν μυρίζεις γκάζι.
10. Μην ανάβεις ηλεκτρικές συσκευές ή σπέρτα αν δεν είσαι σίγουρος ότι δεν υπάρχει διαρροή γκαζιού.
11. Μείνε μακριά από πεσμένα ηλεκτροφόρα σύρματα.
12. Αν υπάρχει ηλεκτρικό ρεύμα και τα σύρματα βραχυκυκλώνονται, κλείσε το ηλεκτρικό ρεύμα.
13. Έλεγξε για διαρροές νερού. Αν διαπιστώσεις διαρροές κλείσε τον κεντρικό διακόπτη, και... ΟΧΙ ΠΑΝΙΚΟΣ

ΚΑΡΑΠΕΤΣΑΝΗ ΝΙΚΟΛΕΤΑ- ΠΑΤΣΑΡΙΚΑ ΜΑΧΗ - ΣΚΟΔΡΑ ΜΑΡΙΑΝΝΙΝΑ,
ΣΜΥΡΛΗ ΖΗΝΑ

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΥΣΗΣ

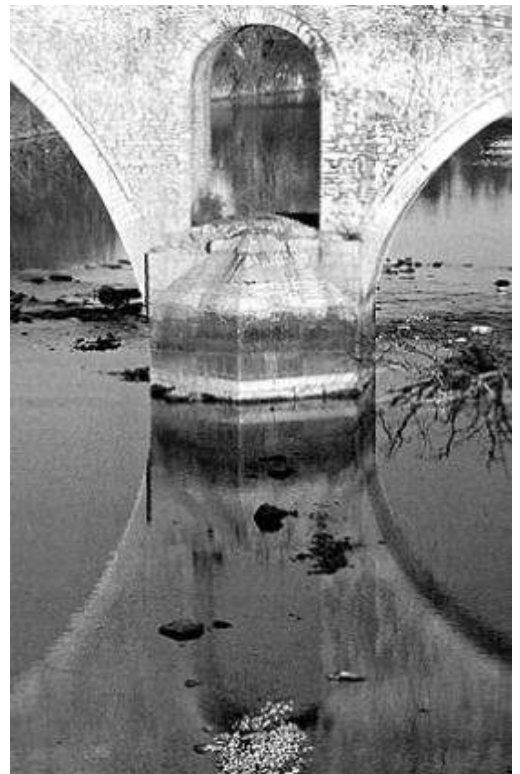
Το νερό, πηγή και σύμβολο ζωής, έγινε από τα πανάρχαια χρόνια αντικείμενο λατρείας όλων των πρωτόγονων λαών. Όποιες και αν είναι οι πολιτισμικές τους δομές, το νερό αποτελεί αστείρευτη πηγή δύναμης και ζωής: καθαρίζει, θεραπεύει, ανανεώνει και διασφαλίζει την αθανασία. Είναι το «ζων ύδωρ» ή το «αθάνατο νερό» της παγκόσμιας κοσμολογίας. Πώς θα μπορούσε επομένως το νερό να μην κατέχει σημαντική θέση και στη λαϊκή παράδοση; Η παρουσία του νερού ήταν εκείνη που καθόριζε αν θα υπήρχε συνέχεια στη ζωή των ανθρώπων. Νεράιδες και Κυράδες, Ξωνέρια και Στοιχειά πλημμύρισαν τον ελληνικό λαϊκό πολιτισμό και συνόδευσαν τη ζωή των ανθρώπων στις εκδηλώσεις τους.

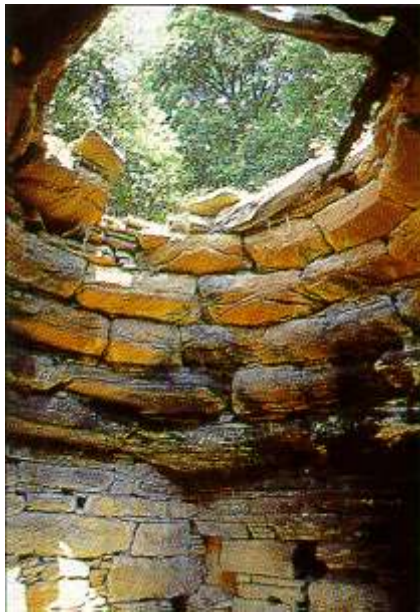
Όποια ελληνική πέτρα και αν σηκώσουμε, θα μάθουμε και μια ιστορία για το στοιχείο που κρύβει. Ψυχές σκοτωμένων ανθρώπων ή ζώων, που το χυμένο αίμα τις είχε καθηλώσει σε έναν τόπο, τα στοιχεία είναι προικισμένα με όλες τις υπερφυσικές δυνάμεις των ψυχών, μπορούν να αλλάζουν μορφή κατά βούληση και βλάπτουν ή ευεργετούν τους ανθρώπους. Στοιχειώνουν λίμνες, ποτάμια, φυσικούς σχηματισμούς όπως βράχους, τρύπες, σπηλιές, δημόσιους χώρους όπως βρύσες και πηγάδια, καθώς και κάθε επέμβαση του ανθρώπου πάνω στη γη, είτε αυτή είναι κάποιο γεφύρι, ένας δρόμος ή ένα κτίσμα

«Θυμωμένα» ποτάμια, «ανήσυχα» γεφύρια

Της Αρτας είναι το πιο γνωστό και πολυτραγουδισμένο. Όχι όμως και το μοναδικό. «Το γεφύρι το μονοκάμαρο της Σαλαμπριάς» δεν λέει να ησυχάσει. Σε παράδοση του Τυρνάβου, που καταγράφηκε το 1901 και αναφέρεται στη γέφυρα του Πηνειού, το γεφύρι χαλούσε κάθε νύχτα. Οι χτίστες έχτισαν μέσα του πρόβατα, έχτισαν κι ένα φτωχό παιδί, αλλά το κακό δεν διορθωνόταν. Όσπου έκαναν το ίδιο και με την πρώτη μαστορίνα. «Κι εκείνη το καταράστηκε να τρέμει όπως έτρεμε η καρδιά της, και να κλαίν' όσοι περνάν. Και τώρα το γιοφύρι γέρνει πότε δεξιά, πότε αριστερά, κι όσοι ξένοι περνούν κλαίν', γιατί προτού να περάσουν τους βρίσκει πάντα κάποια άξαφνη συμφορά».

Βέβαια, τα γεφύρια στα παλιά τα χρόνια δεν χτίζονταν πάντα με τις τελειότερες προδιαγραφές. Δεν ήταν λίγα τα λάθη που γίνονταν στην κατασκευή, με αποτέλεσμα το γεφύρι να καταρρέει στη μέση της δουλειάς. Σίγουρα, το στοιχείο του ποταμού είναι πιο εύκολο να χρεωθεί το «ατύχημα», απ' ό,τι ο μάστορας... Το γεφύρι ήταν για τον άνθρωπο μια προσπάθεια να υποτάξει τη φύση, δαμάζοντας το ποτάμι που περνούσε από κάτω. Τα στοιχεία, που πάντα μεσολαβούν ανάμεσα σ' εμάς και τη φύση, ίσως να μην είναι ευχαριστημένα από κάτι τέτοιο και να ζητήσουν αντάλλαγμα. Εξ ου και η «λύση» της ανθρωποθυσίας...

Απομεινάρια ενός άγνωστου πολιτισμού, κατοικίες δράκων που για αιώνες τριγυρνούσαν στα βουνά και στον κόσμο της φαντασίας λαών του παρελθόντος, τα δρακόσπιτα είναι οι βουβοί μάρτυρες μιας εντελώς ξεχωριστής περιόδου στην ιστορία της Εύβοιας.

Στα τέλη του 18ου αιώνα ο Άγγλος γεωγράφος Μ.Π. Χώκινς ανακάλυψε το πρώτο από αυτά τα αινιγματικά κτίρια στη κορυφή του όρους Όχη. Στα μέσα του περασμένου αιώνα αρκετοί Ευρωπαίοι περιηγητές και αρχαιολόγοι επισκέφτηκαν το δρακόσπιτο της Όχης, που είναι το καλύτερα διατηρημένο από τα υπόλοιπα κτίσματα αυτού του είδους, καθώς και το συγκρότημα τριών άλλων κοντά στα Στύρα, γνωστό με το όνομα Πάλλη Λάκα Δραγκό. Οι απόψεις που ακούστηκαν τότε σχετικά με τον προορισμό και την χρήση αυτών των αξιοπερίεργων κατασκευών με την ορθογωνική κάτοψη και το εκφορητικό σύστημα στέγασης μοιάζουν σήμερα κάπως αφελείς, όμως προβάλλουν καθαρά πόσο

δύσκολο είναι να ερμηνευτούν κτίσματα, μια βασική δυσκολία που ακόμη δεν έχει ξεπεραστεί.

Κατοικίες θεών ή ανθρώπων; Καταφύγια λατόμων ή ταφικά κτίρια; Ναοί ή καλύβες βοσκών; Κυκλώπειες κατασκευές χτισμένες σε κορφές και απότομες πλαγιές στην νοτιοδυτική Εύβοια που προξενούν εντύπωση και προβληματίζουν. Δικαιολογημένα έχουν διατυπωθεί οι πιο αντιφατικές απόψεις σχετικά με τη λειτουργία και το χρόνο οικοδόμησής τους. Εξίσου προβληματική παραμένει η ταυτότητα των κατασκευαστών των δρακόσπιτων. Ήταν οι Δρύοπες, μυθικοί κάτοικοι της Καρυστίας, που με τόση επιδεξιότητα κατασκεύασαν αυτά τα μεγαλιθικά οικοδομήματα; Η μήπως ήταν οι Κάρες ορεινός λαός της ανατολής γνωστός για τα αρχιτεκτονήματά του στην Αλικαρνασσό, που έχουν αρκετές ομοιότητες με τα αντίστοιχα Ευβοϊκά;

Η πατρότητα των μνημείων θα μείνει μάλλον για πάντα κρυμμένη στην ομίχλη του παρελθόντος. Όμως κάτι φαίνεται να ρίχνει φως στη χρήση των ιδιόμορφων Ευβοϊκών κατασκευών προέρχεται από τα ευρήματα της ανασκαφικής έρευνας που διεξήγαγε το 1959 στο δρακόσπιτο της Όχης ο καθηγητής της Πολυτεχνικής Σχολής Θεσσαλονίκης Νικόλαος Ματσόπουλος. Στο εσωτερικό του κτίσματος βρέθηκε ένα πλήθος αγγείων που χρονολογούνται από την αρχαϊκή περίοδο (7ος αιώνας π.Χ.) και αργότερα. Επίσης έξω από το κτίριο εντοπίστηκε αποθήκη, δηλαδή υπόγεια κατασκευή που περιείχε οστά ζώων, θραύσματα αγγείων και μερικά άλλα κατάλοιπα θυσιών. Όλα αυτά καθώς και κάποιες συγκεκριμένες αρχιτεκτονικές λεπτομέρειες επιτρέπουν μια πρώτη χρονολογική προσέγγιση του κτίσματος. Επιπλέον, από τα ευρήματα φαίνεται να δικαιολογούνται οι αρχικές υποθέσεις για τη λειτουργία του δρακόσπιτου που πιθανός χρησιμοποιείτο σαν τόπος λατρείας. Υπάρχουν βέβαια αρκετά μυθολογικά στοιχεία, όπως η λατρεία του Δία ή του Ηρακλή, που θα μπορούσαν να συνδεθούν με τα δρακόσπιτα, προσδίδοντας σε αυτά κάποια θρησκευτική σημασία. Όμως η επαλήθευση τέτοιου είδους στοιχείων πρέπει να βασίζεται σε αδιάσειστα αρχαιολογικά τεκμήρια και όχι αντίστροφα.

Σε απόσταση 500 μέτρων, πιο χαμηλά από την κορυφή του Σμόλικα, σε ένα οροπέδιο της ΒΔ πλευράς, βρίσκεται η ΔΡΑΚΟΛΙΜΝΗ, απaráμιλλη για την ομορφιά της και γνωστή από τους μυθικούς χρόνους. Είναι η μία από τις τρεις Δρακολίμνες της οροσειράς της Πίνδου. Έχει μήκος 120 μέτρα, πλάτος 80 και δημιουργεί την εντύπωση ότι προσεγγίζει το σχήμα καρδιάς. Μέσα στη λίμνη διαβιούν αμφίβια που ονομάζονται Τρίτονες (*Triturus* sp) και το μήκος τους φθάνει έως 20 εκ.

Σύμφωνα με δοξασίες, οι Δρακολίμνες πήραν το όνομά τους από δράκους που ζούσαν εκεί. Τα τρία αδέρφια, τρεις δράκοντες έμεναν στις τρεις δρακολίμνες της Πίνδου, οι δύο μάλιστα κατόρθωσαν να εξοντώσουν τον τρίτον, τον δράκοντα της δρακολίμνης του Σμόλικα. Οι άλλοι δύο έμειναν στις δρακολίμνες Λάκμονος (σημερινό Περιστέρι) ο ένας, και της Τύμφης ή Νύμφης ο άλλος. Όλη τη σχετική παράδοση έχει καταχωρήσει ο Κ. Κρυστάλλης στο περιοδικό Παρνασσός του Ιουνίου 1890.

Μάλιστα, λέγεται ότι ο δράκος της παραπάνω λίμνης, που βρίσκεται στο Σμόλικα, έριχνε πελώριους κορμούς δένδρων στο δράκο της Δρακολίμνης του απέναντι όρους Τύμφη (Γκαμήλα), ενώ ο δεύτερος έριχνε στον πρώτο τεράστιους λίθους.

Έτσι εξηγείται και το γεγονός ότι στους πυθμένες των δύο Δρακολιμνών βρέθηκαν αντίστοιχα, στις μιας κορμοί δένδρων, ενώ περίξ το έδαφος είναι πετρώδες, και στον πυθμένα της άλλης ογκόλιθοι, ενώ περιβάλλεται από δασώδες ομαλό έδαφος. Αυτή η πλούσια μυθολογία στο σημείο αυτό αγκαλιάζει και τα φυσικά όρια του Παλαιοσελλίου. Τέλος, σε όλη την περιοχή, από τον Αώο ποταμό ως την κορυφή του Σμόλικα και την απέναντί της, της Τύμφης (Γκαμήλα), συναντά κανείς ζωτικά στοιχεία φυσικού πλούτου με μοναδικότητα στον εθνικό και ευρωπαϊκό χώρο.

Δράκοντες

Οι δράκοντες είναι μυθικά τέρατα που κατέχουν τα νερά των πηγών (Δρακονέρια). Μύθοι για το δράκο που εμποδίζει τη χρήση του νερού και τον ήρωα που τον σκοτώνει υπάρχουν σε πολλούς λαούς και θρησκείες. Στη χριστιανική θρησκεία τέτοιος ήρωας είναι ο Άγιος Γεώργιος. Άλλες φορές τα στοιχεία των ποταμών παρουσιάζονται πολύ ευαίσθητα και ρομαντικά. Ένα δημοτικό τραγούδι αναφέρει:

«Κόρη ξανθή τραγούδαγε σε πέτρινο γεφύρι
και από το χλιβερό σκοπό, το χλιβερό τραγούδι,
και το γεφύρι ράγισε και το ποτάμι στάθει και το στοιχείό του ποταμού στην άκρη επετάχθει
κι ένας διαβάτης φώναξε από πέρα από τη ράχη
Αλλάξε κόρη τον ηχώ και πες άλλο τραγούδι
για να κινήσει ο ποταμός, να σμίξει το γεφύρι
και το στοιχείό του ποταμού στον τόπο του να πάει».

Σε πολλές περιοχές της Ελλάδας (Κρήτη, Πελοπόννησος, νησιά του Αιγαίου) πιστεύεται ότι το νερό κοιμάται μία ώρα τη νύχτα. Όποιος θέλει να πει πρέπει να το ξυπνήσει ταρασσοντάς το απαλά με το χέρι του, αλλιώς το νερό αγανακτεί και του παίρνει το νου.

Λίγο πολύ όλοι έχετε ακουστά για τη σπηλιά του Νταβέλη ή των Αμώμων στο βουνό της Πεντέλης. Η σπηλιά περιστοιχίζεται από πολλές μαρτυρίες για παραφυσικά φαινόμενα. Υπάρχουν μάλιστα πολλοί που τη θεωρούν πύλη για άλλες διαστάσεις, ενώ άλλοι δεν διστάζουν να μιλούν για εξωγήινους, κρυμμένους θησαυρούς και άλλα παράξενα. Το μόνο σίγουρο είναι ότι κατά καιρούς εξελίσσονταν κάποια έργα, άγνωστο από ποιους, τα οποία έχουν καταστρέψει μεγάλο μέρος της σπηλιάς, όπως και τα δυο βυζαντινά εκκλησάκια που

βρίσκονται στην είσοδο της. Επίσης απορία προξενούν οι δυο τεράστιες τεχνητές στρατιωτικές στοές που έχουν ανοιχτεί δίπλα από τη σπηλιά, ως προς το σε τι θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν και το γιατί έμειναν στα μισά της κατασκευής.

Η σπηλιά έχει μήκος 60 περίπου μέτρα, πλάτος 20 και το ύψος ποικίλει ανάλογα με το σημείο. Το ύψος της εισόδου είναι 12 μέτρα. Λέγεται ότι χρησιμοποιήθηκε σαν κρησφύγετο του λήσταρχου Νταβέλη, ο οποίος την χρησιμοποιούσε ως ορμητήριο. Τα δυο βυζαντινά εκκλησάκια της εισόδου είναι κτισμένα τον 12 αιώνα πάνω στα θεμέλια του ναού του Πανός, ενώ δίπλα από τη σπηλιά λατόμευαν οι αρχαίοι Αθηναίοι τα μάρμαρα για να χτίσουν τον Παρθενώνα. Η σπηλιά ήταν τόπος ασκητισμού για τους μοναχούς της μονής Πεντέλης, ενώ φήμες λένε ότι πολλοί μοναχοί της σπηλιάς εξαφανίζονταν! Κρίνοντας πάντως από τις πολλές επιγραφές με ξένα ονόματα και χρονολογίες περασμένων αιώνων, η σπηλιά δεχόταν συχνά επισκέψεις από ξένους περιηγητές. Η εξερεύνησή της είναι σχετικά εύκολη, και δεν διατρέχει κινδύνους ο εξερευνητής. Τις πιο πολλές μέρες του χρόνου επικρατεί υγρασία μέσα.

Λέγεται ότι μέχρι τα περίφημα έργα από τη σπηλιά ξεκινούσαν υπόγειες στοές οι οποίες οδηγούσαν άγνωστο που. Ερευνητές αναφέρουν διάφορα παράδοξα που συνέβαιναν εντός αυτών, κυρίως επιδράσεις πάνω στη ψυχολογία ατόμων αλλά και δυσλειτουργία ηλεκτρικών συσκευών. Οι στοές αυτές έχουν όμως στη μέγιστη πλειοψηφία μπαζωθεί, και μόνο μία παρουσιάζει ακόμα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Περίπου στα μέσα της σπηλιάς και από την αριστερή πλευρά, υπάρχει μια στενή τρύπα μέσα στην οποία όμως μπορεί κάποιος να συρθεί, και κατεβαίνοντας διαδοχικά πλατώματα, σε βάθος περίπου 15-20 μέτρων αρχίζει μια τριγωνική στοά μήκους 5 μέτρων, μάλλον τεχνητή, της οποίας το τέλειο σχήμα σε φέρνει σε σκέψεις για την προέλευση της.

Στο τέλος του τριγωνικού τούνελ βρίσκεται μια μικρή και σχεδόν κυκλική λιμνούλα, ενώ το νερό της, το οποίο δοκίμασα, είναι γλυκό. Προκαλεί εντύπωση πάντως το μέρος στο οποίο βρίσκεται αυτή η λιμνούλα, και ίσως παλαιότερα να ήταν κι αυτή τόπος λατρείας του Πανός. Στη σπηλιά γίνονται μερικές φορές τελετές σατανιστών ή άλλων θρησκευτικών σεκτών, οι οποίοι προφανώς αναζητούν να επωφεληθούν από την ενέργεια της σπηλιάς.

ΕΝΑ ΤΟΠΙΚΟ ΦΥΣΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΘΡΥΛΟΣ

Κατά το τέλος του Μάη, μέχρι τις αρχές Ιουνίου, λίγα λεπτά πριν από την Ανατολή του ήλιου, που η πρωινή δροσιά και η ομίχλη δεν έχουν ακόμα διαλυθεί και υπάρχει στην ατμόσφαιρα απόλυτη νηνεμία, παρουσιάζεται στη θέση Θυμέ Κάμπος πάνω από την ερειπωμένη εκεί κοντά Μονή του Αγίου Χαραλάμπους, να κινείται προς τη θάλασσα, ένα περίεργο φαινόμενο. Στρατιά ολόκληρη από ανθρώπινες σκιές με αστραφτερές πανοπλίες (στρατιωτών, πεζών και ιππέων) να προελαύνουν προς την θάλασσα, πάνω από το Φραγκοκάστελλο.

Τους σκιώδεις αυτούς μαχητές ο λαός ονομάζει <<Δροσουλίτες>>, γιατί μόνο με τη δροσιά της αυγής κάνουν την εμφανισή τους. Η διάρκεια του φαινομένου κρατά 8-10 λεπτά

και κατόπιν εξαφανίζεται με την εμφάνιση των πρώτων ακτίνων του Ήλιου. Για να το δεις όμως πρέπει να είσαι στην πεδιάδα και όχι στα γύρω υψώματα.

Δόθηκαν πολλές εξηγήσεις από ειδικούς επιστήμονες, αλλά κανείς από τους ντόπιους δεν αμφιβάλλει ότι οι σκιές είναι του Νταλιάνη με τους άντρες του, που έγινε θρύλος και μπήκε στην ιστορία. Η λαϊκή πίστη θεωρεί ότι οι σκιές ανήκουν στους άνδρες του Ηπειρώτικου εθελοντικού σώματος, που σκοτώθηκαν στην πεδιάδα του Φραγκοκάστελλου τον Μάιο του 1828, έχοντας αρχηγό τον Ηπειρώτη Χατζημιχάλη Νταλιάνη. Σαυτό το σημείο, οι Ηπειρώτες συγκρούστηκαν με τους Τούρκους, χωρίς να ακούσουν του Σφακιανούς που τους υπέδειξαν ότι ο χώρος δεν προσφερόταν για άμυνα. Τους έχει γίνει ακλόνητη πίστη ότι οι Δροσουλίτες, είναι οι ψυχές των 305 σκοτωμένων ανδρών που τα κορμιά τους έμειναν άταφα. Κι έρχονται κάθε χρόνο στην επέτειο της μάχης, με την προϋπόθεση ότι οι καιρικές συνθήκες το επιτρέπουν. Άρχισαν λένε να παρουσιάζονται μετά τον θάνατο Νταλιάνη.

Οι επιστήμονες κατατάσσουν τους Δροσουλίτες στα φαινόμενα του <<ανώτερου αντικατοπτρισμού>> και υποθέτουν ότι οι σκιές ανήκουν σε στρατιώτες που γυμνάζονται στις ακτές της Λιβύης, νότια των Σφακιών.

Η εταιρεία Ψυχικών Ερευνών αποδίδει το καταπληκτικό αυτό φαινόμενο σε δύο περιπτώσεις: ή ότι ο τόπος είναι στοιχειωμένος ή στον αντικατοπτρισμό από την Λιβύη. Όμως όπως είναι επιστημονικά εξακριβωμένο, αντικατοπτρισμός δεν μπορεί να γίνει, όταν η απόσταση είναι πάνω από 40 μίλια. Και η Λιβύη είναι πολλές εκατοντάδες μίλια μακριά από την Κρήτη. Κι ακόμα, οι σημερινοί στρατιώτες δεν φορούν τις φορεσιές, με τις οποίες παρουσιάζονται οι Δροσουλίτες. Είναι λοιπόν λένε ένα φαινόμενο που η επιστήμη αδυνατεί να εξηγήσει. Το μυστήριο λένε ίσως λυθεί οριστικά, μόνο αν φωτογραφηθεί το φαινόμενο με ειδικά υπερευαίσθητα φιλμ, τα οποία φωτογραφίζουν περισσότερο, απ' ό,τι το ανθρώπινο μάτι βλέπει.

εάν θέλεις και εσύ...

- να συμβάλλεις έμπρακτα στην προστασία του περιβάλλοντος
- να προσφέρεις τον ελεύθερο χρόνο σου για κάτι χρήσιμο και δημιουργικό
- να ζήσεις και να εργαστείς με νέους από όλο τον κόσμο
- να γνωρίσεις νέους τόπους και τρόπους ζωής...

...τότε πάρε μέρος σε ένα πρόγραμμα εθελοντικής εργασίας στην Ελλάδα ή το εξωτερικό

Κάθε χρόνο τέτοια εποχή, οι οικολογικές οργανώσεις αρχίζουν να στελεχώνουν τα καλοκαιρινά τους προγράμματα. Οποιος από εσάς θέλει να ζήσει μια συναρπαστική εμπειρία, με την προϋπόθεση φυσικά ότι είναι φιλόζωος, δεν έχει να κάνει τίποτα παραπάνω απ' το να επικοινωνήσει με την οργάνωση της αρεσκείας του ή με το πρόγραμμα που πιστεύει ότι του ταιριάζει καλύτερα.

Περιβαλλοντικές οργανώσεις λοιπόν ζητούν εθελοντές και η κάθε μία έχει να προσφέρει και μια γκάμα διαφορετικών δραστηριοτήτων για όσους

ενδιαφέρονται. Παρακάτω αναφέρω κάποιες απ' τις πιο γνωστές οργανώσεις και τις δραστηριότητές τους.

Ο εκ Θεσσαλονίκης «Αρκτούρος» (231-554623) που ασχολείται κυρίως με την προστασία της καφέ αρκούδας και τη διατήρηση του βιοτόπων της, δραστηριοποιείται με την ενημέρωση και την ξενάγηση του κοινού στο Κέντρο Περίθαλψης της αρκούδας, αλλά και με την συμμετοχή των εθελοντών σε έργα αντιπυρικής προστασίας, κατασκευής μονοπατιών κ.ά.

Για όσους πάλι αγαπούν τα πουλιά, υπάρχει η Ελληνική Ορνιθολογική Οργάνωση (ΕΟΕ) 210-8228704, που είναι υπεύθυνη για την διοργάνωση της παρατήρησης πουλιών, γνωστή στο εξωτερικό και ως bird watching. Στη χώρα μας, αν και η οργάνωση αυτή λειτουργεί εδώ και λίγα χρόνια, οι λάτρεις του είδους έχουν αρχίσει να πληθαίνουν.

Η οργάνωση ΜΟm 2105222888 που δραστηριοποιείται στην προστασία της Μεσογειακής φώκιας ζητά εθελοντές για τα προγράμματα ενημέρωσης που θα πραγματοποιηθούν στα Κέντρα Ενημέρωσης που βρίσκονται σε περιοχές κλειδιά για την προστασία της Μεσογειακής φώκιας. Συγκεκριμένα: στην Αλόνησο (Πατητήρι, Στενή Βάλα), τη Σκόπελο, την Κίμωλο (Χωριό) και τη Βόρεια Κάρπαθο (Διαφάνι).

Κάθε είδους βοήθεια είναι ευπρόσδεκτη και να ξέρετε ότι δεν προσφέρετε μόνο την εργασία σας, αλλά κάτι πολύ περισσότερο. Βοηθάτε και εσείς στο να τοποθετηθούν τα θεμέλια ενός καινούργιου κόσμου όπου ζώα και άνθρωποι συνυπάρχουν και όλοι μαζί αποτελούν μια ομάδα, χωρίς να υπάρχει κανένα ίχνος απειλής απ' τους ανθρώπους προς τα ζώα και αντίστροφα.

Μην ξεχάσετε λοιπόν να δώσετε παρόν και εσείς σε κάποιο απ' τα καλοκαιρινά προγράμματα εθελοντισμού όπως ο Σύλλογος για την Προστασία της Θαλάσσιας Χελώνας (3844146), η Ελληνική Εταιρία Μελέτης και Προστασίας Δελφινιών και Φαλαινών (2656917), τα Προγράμματα Εθελοντικής Εργασίας για το Περιβάλλον (8011489), το Ελληνικό Κέντρο Περίθαλψης Αγρίων Ζώων και Πουλιών (2297-28367) και η Εταιρία Προστασίας Πρεσπών (2385-51452)

7^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ

Ο ΕΠΙΔΙΟΨ

ΣΤΗ

ΔΙΑΔΙΚΤΑ

